

Interviu cu actorul, scriitorul și politicianul Mircea Diaconu

Eu nu sînt anarhist, dar a trebuit să mă dau deoparte, să fiu singur și să mă lupt cu sistemul

Pe cuvîntul meu că nu sînt singur! | PAGINILE 8-9

www.opiniastudenteasca.ro

/opiniaveche

telefon: (0746) 230 032

e-mail:redactia@opiniastudenteasca.ro

La Iași, industria IT crește cu fiecare generație de studenți

Companiile din toate domeniile știu că centrele universitare din România sînt un punct bun de plecare cînd vine vorba de resurse umane. Informatica ieșeană în mod special scoate pe piața muncii absolvenți și chiar studenți care vor să-și asigure un loc

de muncă din ce în ce mai devreme, așa că firmele fac tot posibilul să pună la dispoziție posturi pentru diferite ramuri ale tehnologiei informației. | [detalii în PAGINA 5](#)

Recrutările încep chiar și din primul an de facultate.

POVEȘTI FĂRĂ TIMBRU

Tinerii care și-au măsurat talentul pe scenele de sticlă

• fie că au dansat sau au cîntat, ei au ținut să-i facă pe cei care i-au îndrumat mîndri de ceea ce au crescut. | [PAGINILE 10-11](#)

DE PE SCENA IAȘULUI

Baladele lui Clayderman au jucat teatru

• joi seară, de la ora 19.30, Sala Mare a Teatrului Național „Vasile Alecsandri” din Iași a îmbrăcat, timp de trei ore, o altă haină, pe ritmurile de pian ale lui Richard Clayderman. | [PAGINA 12](#)

CAP ÎN CAP

Anexarea Crimeei, primul pas spre reunificarea URSS

• în două săptămîni, Crimeea a scos la iveală tot tumultul din societatea din Ucraina | [PAGINA 13](#)

ACADEMIA DE GARDĂ

Jumătate dintre studenții ieșeni nu mai termină facultatea

• media ratei de abandon al studiilor, la nivel național, este de 40%. | [PAGINA 3](#)

LUMEA PE JAR

Mama de bătaie a studenției

În 400 de frății din Germania, Austria și Elveția încă se mai practică tradiționala scrimă academică, Mensur. | [PAGINA 4](#)

EDITORIAL

Hei-rup între lobby și bătauși

În timp ce Rusia a anexat Crimeea aproape legal, printr-un referendum care aduce aminte de alegerile de genul „140%”, tipice lui Putin, sancțiunile care vin dinspre Occident sînt cel puțin comice. Atît de comice încît au stîrmit și răspunsurile pe măsură. Vladislav Surkov, unul dintre principalii consilieri ai lui Putin, spune că „a cîștigat un Oscar politic din partea Americii pentru cel mai bun actor în rol secundar” și că e mîndru că a ajuns pe lista celor sancționați de Statele Unite.

Conducerea SUA a impus interdicții de călătorie și le-a înghețat conturile la 11 oligarhi din Rusia, în timp ce Uniunea Europeană a luat măsuri similare în ce privește 21 de mai-mari sovietici. „Singurele lucruri din SUA care mă interesează sînt Tupac Shakur, Allen Ginsberg și Jackson Pollock, și n-am nevoie de viză ca să am acces la lucrările lor, deci nu pierd nimic”, spune Vladislav rîzînd ziarelor rusești.

Yuri Ushakov, alt apropiat al lui Putin, spune că sancțiunile „sînt deja plictisitoare și motiv de ironie, chiar sarcasm”. Și-ntr-adevăr, asta au și stîrmit. Pe Internet lumea se întreabă „ce urmează, să interzică Rusiei participarea la Eurovision?” „The Onion”, probabil cel mai cunoscut site de umor internațional, a publicat pe 20 martie un fictiv text de opinie semnat de Vladimir Putin în care acesta mulțumea Uniunii Europene, Statelor Unite și comunității internaționale în general „pentru că ați fost așa calmi și înțelegători cu faptul că am anexat forțat o întreagă provincie împotriva voinței țării din care face parte; serios, singurul meu regret e că nu mi-am dat seama mai din timp că sînteți atît de moi cînd e vorba de astfel de acțiuni. Vă rămîn dator.”

Ignorînd sancțiunile de ordin formal ale Occidentului, Rusia își vede liniștită de treabă. A anexat o regiune printr-o combinație de forță și propagandă (V.

Ioan STOLERU

secretar general de redacție
stoleruioan@gmail.com

Putin: „În inimile și mințile oamenilor, Crimeea mereu a fost și va rămîne o parte inseparabilă a Rusiei”) și își poate îndrepta atenția către alte țări. Pe 19 martie puterea de la Kremlin își exprima îngrijorarea față de minoritatea sovietică din Estonia, comparînd situația acesteia cu cea din Ucraina și aducînd argumente similare celor care au precedat preluării Crimeei. Desigur, e încă devreme să ne gîndim la o incursiune rusească în Estonia, însă n-ar trebui să ne surprindă cînd rușii vor invoca aceleași argumente, acelea de a proteja minoritatea sovietică din zonă, ca să trimită și aici forțe armate.

Unii, precum istoricul Neagu Djuvara, sînt de părere că nu se mai poate întîmpla un mare război pentru că Statele Unite sînt un fel de jandarm și judecător care păzește asupra planetei. Cu toate astea, Rusia se poartă ca bătaușul clasei, convinsă fiind că nimeni nu va avea curajul să-i țină cu adevărat piept, nu doar să aplice sancțiuni fără vreun efect palpabil. Tare mă tem însă că adevăratul jandarm e de fapt frica de război nuclear, frică ce ține relațiile internaționale la nivel de tensiuni, cît să nu escaladeze spre război la scară largă. ■

La târg au participat 30 de companii din domeniul financiar-bancar, IT&C și inginerie.

Companiile au scanat viitorii angajați la Palas

Au fost puse la dispoziție 1000 de locuri de muncă.

de Adelina MEILIE | meilieadelina@yahoo.com
Anca TOMA | anca.toma@opiniastudenteasca.ro

Tîrgul de carieră „Angajatori de Top” a adus la Iași 30 de companii din domeniul financiar-bancar, IT&C și inginerie în Atrium Palas Mall. Acestea au pus la dispoziție peste 1000 de locuri de muncă în cele două zile ale evenimentului, pe 21 și 22 martie.

Atît studenții, cît și persoanele cu experiență, au putut aplica pentru unul din job-uri. „Noi căutăm oameni pentru a ocupa mai multe poziții și ne adresăm atît seniorilor cît și juniorilor. Pentru juniori avem diferite programe, precum Internship și Graduate. Acesta din urmă tocmai s-a finalizat și încercăm să promovăm cît mai mult programul de Internship pentru dezvoltare și testare de software, care va începe pe 1 iulie. Pentru seniori avem mai multe poziții, pe Java, Dot Net, testare, business analyst.

Și încercăm să-i încurajăm spre mai multe oportunități, nu doar strict programare”, a precizat Claudia Vasiliu, Senior IT Recruiter la Endava.

La această ediție, participanții au trebuit să își creeze un CV de tip BarCODE, pe www.hipo.ro. Astfel, codul primit online și printat într-un singur exemplar putea fi scanat de companiile la care vizitatorul voia să aplice pentru un loc de muncă. În prima zi a târgului, au participat aproximativ 3000 de persoane. „Am primit CV-uri, atît în format electronic cît și fizic. După ce le analizăm vom avea și profilul candidatului. În mare parte vizitatorii au fost doar trecători curioși. Studenții nu prea au venit, majoritatea celor interesați au fost în căutarea unui al doilea loc de muncă”, a declarat Mihaela Andrei,

specialist Resurse Umane la Capgemini.

Pe lîngă multinaționale precum Continental, Endava sau Amazon, AIESEC a fost singura asociație studentească care a participat la târg pentru a-și promova programele de *internship*-uri. „Ne adresăm în principal studenților în ani terminali sau persoanelor care au terminat facultatea cu cel mult doi ani în urmă. Unele stagii în domenii tehnice necesită și o anumită experiență, dar aici intră și practica, voluntariatul. Prin participarea la târg ne facem o bază de date cu oamenii interesați și apoi îi contactăm și le oferim mai multe informații”, a explicat Simona Căliman, membru AIESEC.

Tîrgul de carieră „Angajatori de Top” se află la cea de-a 25-a ediție la nivel național, și cea de-a treia la nivel local. Anul trecut, la Iași, au participat 5000 de vizitatori. ■

AM AUZIT CĂ...

Licențe cu contract

După vînzătorii de țigări și cosmetice, au început să apară prin cercurile studențești și afaceriști care negociază la sînge lucrări de licență. Pentru ca negoțul să fie valabil și cu acte în regulă, aceștia oferă un contract în care menționează nivelul de plagiatură, reduceri sau rata de plată. Toate bune și frumoase, dar o scară pe care să verificăm procentul de promovare nu oferă?

A sosit primăvara și la Mecanică

Studenții de la Facultatea de Mecanică au jucat săptămîna trecută diferite roluri, de la lucrător Salubris, pînă la grădinar. Aceștia au curățat cu greble spațiul din fața facultății și au cărat gunoiul adunat în saci. Unde l-au lăsat, nu știm, dar le-am salutat inițiativa. Am auzit totuși că au uitat să ștergă de praf avionul.

Copoul, sub o altă lumină

Într-un viitor nu foarte îndepărtat urmează ca nopțile petrecute în fața Corpului A din Copou să fie iluminate de felinare multicolore. Deja i-am auzit pe portari discutînd pe unde ar mai trebui să fie montate becurile colorate și în ce nuanțe ar arăta mai bine. „N-ar merge să fie puse și în fața la lei cîteva?”

Studenții de la „Cuza” apără drepturile omului în Franța

La competiția de la Strasbourg s-au înscris 120 de echipe.

de Cătălina DOBROVICEANU |
c.dobroviceanu@opiniastudenteasca.ro

Patru studenți de la Facultatea de Drept a Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași (UAIC) au cîștigat locul al III-lea la faza scrisă a competiției internaționale de procese simulate European Human Rights Moot Court și locul al 13-lea la faza orală. Concursul a avut loc la Curtea Europeană a Drepturilor Omului din Strasbourg, în Franța, în perioada 23 – 27 februarie.

UAIC a fost singura universitate din țară selectată pentru a participa în finala competiției și a fost reprezentată de Luca Ciubotaru, Corina Ciornii și Răzvan Eva din anul al IV-lea și Teodora Drăjneanu, din anul al II-lea.

Pentru a putea ajunge în finală, fiecare grup de studenți a trebuit să redacteze două lucrări, respectînd tema impusă. „Au fost două memorii de cîte 20 de pagini fiecare, redac-

tate în limba engleză. Unul reprezenta pledoaria reclamantului și celălalt a guvernului, pe un caz fictiv, legat de libertatea de exprimare a presei în raport cu dreptul la viața privată. Pînă la sfîrșitul lunii noiembrie am trimis memoriile, iar în ianuarie am fost selectați pentru faza finală”, a explicat Luca Ciubotaru. În afară de proba scrisă, echipele au susținut pledoariile în fața unui juriu alcătuit din reprezentanți ai Curții Europene a Drepturilor Omului și ai Consiliului Europei.

Aceasta este cea de-a doua ediție a competiției European Human Rights Moot Court, organizată de Asociația Europeană a Studenților la Drept (ELSA), în parteneriat cu Consiliul Europei. În faza preliminară s-au înscris 120 de echipe din întreaga Europă, iar în finală au fost selectate 16 dintre acestea. ■

Sala este construită la subsolul Hotelului StudIS.

La Universitatea „Petre Andrei” s-a inaugurat o sală de box

de Paul ANDRICI | paul.andrici@opiniastudenteasca.ro

Ieșenii cu vîrste cuprinse între 8 și 80 de ani se vor putea antrena de luni, 24 martie, în noua sală de box inaugurată de Clubul Sportiv „GymBox” în campusul studențesc al Universității „Petre Andrei” (UPA) din Iași. Prin parteneriatul cu instituția de învățămînt, studenții de la toate universitățile care vor dori să se antreneze în noua sală vor beneficia de o reducere sub forma unui voucher.

Spațiul de antrenamente a fost construit la subsolul Hotelului StudIS din campusul UPA și a fost dotat cu un ring, o sală de forță și o încăpere climatizată, folosită pentru menținerea mînușilor de antrenament. „La acest proiect am contribuit prin faptul că am răspuns pozitiv acum doi ani la cererea lui Iulian Botez, proprietarul clubului, de a construi această sală. Original trebuia să fie un garaj aici, însă cum nu toți studenții au mașini, am decis să ajutăm boxul să se dezvolte în microcampusul nostru”, a declarat prof. univ. dr. Doru Tompea, rectorul UPA.

Încăperea a fost inaugurată printr-o ceremonie finută joi, 20 martie, de la ora 11.00, în Aula Magna a universității la care au participat diferite personalități din box, printre care Vasile Cătea, vicepreședintele Federației Române de Box (FR Box), Viorel Sima, secretar general al FR Box și Marian Simion, antrenor al lotului olimpic. „Trăim o dramă de la revoluție încoace. Tot mai puțini copii își îndreaptă atenția spre sport, toți se gîndesc doar la noile tehnologii și uită o parte esențială din viața lor. Sperăm că o sală dotată la standarde europene îi va ajuta să facă performanță”, a declarat Viorel Sima.

Reprezenții FR Box au rămas în Iași pînă pe 22 martie, cînd a avut loc finala Cupei Române de Box pentru Seniori. ■

Ligile studențești ieșene se întrec în spectacole

Nouă asociații studențești participă la „Festivalul Artei și Creației Studențești GAUDEAMUS”, care începe luni, 24 martie, de la ora 19.00, în sala Gaudemus a Casei de Cultură a Studenților (CCS) din Iași. La evenimentul care se desfășoară sub forma unei competiții sînt înscrise Asociația Studenților Chimiști Ieșeni (ASCI), Liga Studenților de la Geografie/ Geologie (LSGG), Liga Studenților de la Istorie (LSI), Liga Studenților Electrotehniști (LSETH), Societatea Studenților Farmaciști Iași (SSFI), ETEAM PSHI-COLOGY și alianța formată din Asociația Studenților și Absolvenților Hidrotehniști (ASAH) și CHEMIS.

Concurenții sînt obligați să participe la cel puțin patru probe din cele 13 propuse, printre care concursuri de miss și mister, expoziție de fotografie, grafică și pictură, film, teatru. CCS oferă premii în valoare de 7.500 lei, pe care cîștigătorii îi vor putea folosi pentru a achita chiria sălilor, pentru proiectele viitoare. Locul întîi va primi 2.500 lei, locul doi 2.000 lei, iar pentru locul trei se vor acorda două premii de 1.500 lei. Competiția, organizată de CCS, se va încheia în mai. (A. B.)

Sfaturi pentru succesul în vînzări

Asociația Studenților din Domeniul Marketingului (AsdMARK) a organizat cea de-a XI-a ediție a evenimentului „Marketing Evening”, care a avut loc pe 19 martie, de

la ora 18.00, la Bibliotecă „Cărturești” din incinta Palas Mall.

Invitatul special al ediției, care s-a desfășurat sub genericul „Vînzări și despre efectul zămbetului în vînzările de succes”, a fost Ionuț Călugăru, fondatorul și directorul firmei Hostis Telecom – Iași. Acesta a adus în discuție modalitățile de a obține succes în domeniul vînzărilor. „Cel mai important este felul în care se finalizează vînzarea pentru că, de cele mai multe ori, cei care vînd produsele nu se mai interesează de clienți. E foarte important să îl întrebi cum se simte cu produsul tău, să nu se gîndească că i-ai luat banii și ai plecat”, a spus Ionuț Călugăru.

Seria de evenimente „Marketing Evening” este organizată de AsdMARK din anul 2011. La întîlniri, profesioniști din domeniul marketingului dezbate cu studenții teme din marketing, PR și dezvoltare personală. (D. S.)

Au fost analizate date de la 20 de universități de stat din țară.

Jumătate dintre studenții ieșeni nu mai termină facultatea

Media ratei de abandon al studiilor, la nivel național, este de 40%.

de Cătălina DOBROVICEANU | c.dobroviceanu@opiniastudenteasca.ro

Reprezentanții Alianței Naționale a Organizațiilor Studentești din România (ANOSR) au făcut publice, săptămîna trecută, rezultatele unui studiu privind rata de abandon al studiilor universitare. În urma analizării datelor furnizate de la 20 de universități de stat din țară, media ratei de abandon pentru promoția care trebuia să termine ciclul de licență în 2013 este de aproape 40%.

În Iași, cel mai mare procent este înregistrat la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” (UAIC), acolo unde 57% din studenții înscriși în promoția 2013 nu au finalizat studiile. „Abandonul școlar este un indicator statistic care se calculează pentru învățămîntul preuniversitar. În cazul educației universitare, care reprezintă o opțiune personală, nu putem vorbi de abandon școlar. Nu toți cei care sînt înmatriculați trebuie să și finalizeze studiile, nu rezultă de nicăieri acest lucru. Dacă sînt în măsură să

promoveze examenele din timpul anilor și pe cele de finalizare a studiilor de licență, e în regulă. Sînt lucruri firești, asta s-a întîmplat dintotdeauna”, a precizat prof. univ. dr. Vasile Ișan, rectorul UAIC. Din cei 8601 de studenți care s-au

nunțat la studii. Cele mai scăzute procente se înregistrează la Universitatea de Arte „George Enescu” din Iași, acolo unde rata de abandon este de 19,2%. La Universitatea de Științe Agricole și Medicină Veterinară „Ion Ionescu de la Brad”

În Iași, cel mai mai număr de tineri care abandonează studiile este înregistrat la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”.

înscriși în anul universitar 2010/2011 la ciclul de licență, doar 3139 au susținut examenul de finalizare a studiilor și dintre cei 3354 de masteranzi înmatriculați pentru promoția 2013, 1814 au absolvit.

Și la Universitatea Tehnică „Gheorghe Asachi” din Iași rata de abandon al studiilor este peste media națională. Astfel, din cei 3876 de studenți înscriși la ciclul de licență pentru promoția 2013 și cei 1810 de masteranzi, 51,75% au re-

șutat la studii. (USAMV) s-a înregistrat o medie de 35, 42%, însă, spre deosebire de celelalte instituții de învățămînt superior, la USAMV s-a înregistrat, în ultimii trei ani, o creștere constantă a numărului de studenți. Astfel, în anul universitar 2011/2012, au fost înmatriculați, în total, 3595 de studenți și masteranzi, iar în anul 2013/2014, 3834. Universitatea de Medicină și Farmacie „Grigore T. Popa” nu apare pe lista publicată de reprezentanții ANOSR pen-

tru că nu a trimis încă nici un răspuns adresei acestora.

„În urma altor două studii realizate de ANOSR anul trecut, a reieșit că principalul motiv de abandon al studiilor universitare este acela că studenții își aleg greșit facultatea. Un al doilea motiv este situația financiară precară. Consiliul Național pentru Finanțarea Învățămîntului Superior a estimat ca bursa socială să fie undeva la 566 de lei, însă aceasta este de două sau chiar de trei ori mai mică. La ASE București, unde bursa socială este în jur de 300 de lei, s-a înregistrat o rată de abandon de 20%. În timp ce la Politehnică, de exemplu, unde bursa socială este de 120 de lei, au abandonat studiile 50% dintre studenți. Ceea ce a reieșit că rata de abandon este corelată direct cu cuantumul bursei sociale”, a explicat Brîndușa Lungu, vicepreședinte ANOSR.

Pînă în acest moment, au fost analizate informații furnizate de universități din Iași, București, Cluj Napoca, Târgu Mureș, Suceava, Brașov, Oradea, Reșița și Galați. ■

Peste doi ani, la Facultatea de Bioinginerie se va produce piele artificială

de Paul ANDRICI | paul.andrici@opiniastudenteasca.ro

Cercetătorii de la Facultatea de Bioinginerie a Universității de Medicină și Farmacie „Grigore T. Popa” din Iași au realizat, săptămîna trecută, un progres în obținerea pielii artificiale. În laboratorul specializat pe cultivarea de celule pentru țesuturi bioartificiale, a fost creată o serie de matrici pe care celule de tip animal pot supraviețui pe o durată mai îndelungată de timp.

Astfel, materialul artificial creat în urma procesului este acceptat

de țesutul viu și, în aproape doi ani, va putea fi folosit în operații de transplanturi de piele.

„Deocamdată colegii mei au reușit doar să crească culturi de astfel țesuturi, pe care încă nu le-au cuplat cu biomateriale de suport, cercetarea este încă în fază de testări. Dar pe viitor intenționăm să mergem mai departe și să lucrăm pe țesut osos sau vase de sînge”, a declarat conf. univ. dr. Dan Zaharia, decanul Facultății de Bioinginerie. Acesta menționează că, la nivel internațional, un centimetru pătrat de țesut de piele bioartificială costă aproximativ 8 euro, dar, „pentru că am pornit cu finanțare pe bază de proiecte de cercetare și sîntem spijiniți și de universitate, am reușit să scoatem prețuri mai mici în crearea și conservarea produselor”.

Proiectul a început în 2006 într-un laborator specializat dotat cu aparatură modernă, conform standardelor europene. ■

Materialul creat în laborator va putea fi folosit în transplantul de piele.

S-a deschis o expoziție dedicată regelui Mihai I

La Muzeul Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași s-a deschis expoziția – eveniment „Regele urmărit. Mihai I al României în dosarele Securității”. Vernisarea expoziției a avut loc pe 20 martie, de la ora 16.00, în sala de la mansarda incintei. La eveniment au participat conf. univ. dr. Bogdan Maleon, directorul muzeului, reprezentanții Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității și profesori de la catedra de istorie.

Expoziția reunește o serie de mărturii și

documente emise de poliția politică pe toată durata urmăririi informative în exil a membrilor Familiei Regale (1948 – 1989), fotografii și articole din presă. (A.O.)

Atlasul politicii românești a ajuns pe rafturile Bibliotecii Centrale Universitare

La Biblioteca Centrală Universitară „Mihai Eminescu” din Iași (BCU) a avut loc luni, 18 martie, de la ora 16.00, o prezentare a volumului tri-

lingv „Atlasul Electoral al României 1990 - 2009”. Lucrarea conține informații despre politica românească în limba română, franceză și engleză și va putea fi împrumutată de public în sala de lectură a instituției. La lansare, prof. univ. dr. Gheorghe Teodorescu, directorul general BCU, a vorbit despre o posibilă variantă online a atlasului. Evenimentul a fost moderat de prof. univ. dr. Corneliu Iașu, decanul Facultății de Geografie și Geologie a Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași (UAIC) și coordonator al proiectului și de asist. univ. dr. Romeo Asiminei, unul din autorii atlasului.

Volumul a fost realizat de nouă autori din diferite universități din țară. (P. A.)

ȘAH-MAT

Necazurile unui boț de om

Copiii Iașului plîng. Scîncesc pe ascuns cînd sînt bătuți, violăți sau munciți și dacă ajung la psiholog îi povestesc printre lacrimi și suspine groaza pe care au trăit-o în satele județului. Copiii din jurul nostru au mîini de adulți, fețe brăzdate de lacrimi greoaie și suflete boțite de părinți sau alți săteni răutăcioși. Copiii Iașului sînt vînduți la stîni din sudul țării și puși să îngrijească sute de oi.

Acum doi ani, șapte adolescenți din Iași au fost luați slugi la un „boier” din Olt. Omul dăduse pe fiecare copil cîte trei milioane, iar părinții s-au retras mulțumiți în bătătură cu pumnul de bani. Pe poartă ieșeau încrezători într-o viață mai bună copiii nevoiași ai Moldovei. În Oltenia intrau încă șapte sclavi ai nimănui. Cineva acolo sus, tot i-a iubit. Le-a scos în cale un pescar, bucurăsean pasionat de statul pe baltă, care vîzîndu-i cu oile l-a adăpat, i-a întrebat de unde sînt. Într-o doară, copiii și-au pus sufletul pe tavă. I-au povestit cum sînt chinuiți de „domnul” și obligați să țină stînilor în frîu de cîteva luni, de cînd părinții s-au aprins la auzul cuvîntului „bani”. Pescarul s-a înduioșat pe loc. I-a luat acasă, i-a spălat, i-a hrănit și i-a dus la prima secție de poliție. Acasă au ajuns cîteva zile mai tîrziu cînd și-au pupat părinții ca i-au mai văzut în viață.

Anul trecut, vreo 30 de fete de 12 - 16 ani, au ajuns să fie obligate ca să se culce cu diverși bărbați. Copilele au intrat de cele mai multe ori în rețelele de prostituție mîinate de nevoi și de părinți. Cînd au văzut că pîinea este ceva rar în casă, au

Iulia CIUHU

șef de departament

iulia.ciuhu@opiniastudenteasca.ro

ales să facă bani alături de oameni dubioși care le-au învățat că se pot vinde. Fetele au fost găsite de poliție și repatriate din țări precum Italia, Spania sau Grecia. Altele au nimerit să se prostitueze chiar în Iași, ținute sub cheie în apartamente întunecate în care intrau numai bărbați nesatisfăcuți. Ei le dădeau la final bani. Bani murdari pe care fetele trebuiau să-i predea șefilor la care lucrau. În alte cazuri, nici nu era vorba de bani. Doar abuzuri sexuale și agresiuni verbale.

Copiii Iașului ard de vii. Din neglijență și nesupraveghere zeci de micuți se sufocă cu fum sau cad în apă clocotită și li se topește inima de durere. Părinții se dau de ceasul morții, dar în zadar. Nimic nu mai poate îndrepta greșeala, iar timpul știm că nu se întoarce.

Copiii aceștia nici nu au timp să plîngă. Se sting ușor, neajutători, și apoi ajung parte în statisticile oficiale. Copiii din județul nostru suferă pe ascuns și ies la suprafață numai atunci cînd necazurile le bat la poartă. Iar necazurile le bat sufletul cu parul. ■

Mama de bătaie a studenției

În Germania, Austria și Elveția încă se mai practică scrima academică.

Dacă vi s-a părut vreodată că adunările, pe înserate, la Balenă, pe Copou au ceva din întrunirile unor societăți studențești elitiste, ați visat frumos. Iar dacă privirile curioase sau răutăcioase ale colegilor mai mari de facultate v-au intimidat la culme, imaginați-vă cum ar fi fost să luați câte-o mamă de bătaie zilnic în primele luni în care-ați fost boboci. Americanii au pus mîna pe alfa, pe omega și tot restul alfabetului grecesc și și-au inițiat studenții, vreme de secole întregi, cu frica. În Europa, moda societăților din universități a prins aproape peste tot, însă în forme tot mai blajine dinspre Portugalia, pînă la noi. Secrete sau în văzul lumii, dar cu siguranță tot mai controversate, frățiile din întreaga lume supraviețuiesc pentru că tradiția bate orice vîntaie inițiată.

25

de președinți americani au fost membri într-o astfel de frăție grecească.

de Anca TOMA | anca.toma@opiniastudenteasca.ro

Studenții și absolvenții universităților din Statele Unite ale Americii au ajuns, de la prima frăție înființată în 1776, Phi Beta Kappa, pînă astăzi, să-și spună „greci”. Societățile care poartă nume populare în comedii cu adolescenți care-și caută culcuș în viața socială a campusurilor numără astăzi un total de nouă milioane de membri. Fără doar și poate, confuzia, bețiile lungi și regăsirea sinelui printre studenți dezbrăcați și butoiașe de bere nu vin doar din imaginația regizorilor și scenariștilor, ci din adevărate nostalgii ale ritualurilor de inițiere ale societăților cu nume grecești.

Americanii se mîndresc, de fapt, cel mai mult cu faptul că rețeaua lor elenă n-a fost împrumutată din Europa. Ea s-a dezvoltat dintr-o frăție cu titlu latin, The Flat Hat Club, fondată în 1750 la Colegiul „William and Mary” din Virginia, care l-a avut printre membri pe cel de-al treilea președinte american, Thomas Jefferson. De-aici a apărut Phi Beta Kappa și, mai târziu, America de Nord a acaparat tot alfabetul grecesc în campusuri. Prima frăție s-a născut dintr-o ieșire la bere, cum am spune astăzi. Patru studenți ai colegiului din Virginia s-au întrînit într-o tavernă și-au gândit un club secret în care să discute despre orice, în special teme interzise, tabuuri sociale. Ei au creat atunci regulile pentru

viitoarele societăți studențești, obligate prin tradiție să aibă un jurămînt de credință, un cod de legi, forme elaborate de inițiere, o strîngere de mîini unică și motouri latine sau grecești. În secolul respectiv, membri Phi Beta Kappa își împreunau mîinile strîns și-apoi încasau fiecare dos de palmă peste gură, dar salutul evoluat treptat într-o înălțare mai mult sau mai puțin secretă de degete.

Băieții, pentru că a durat mai bine de-o sută de ani pînă să apară o astfel de grupare pentru studenți, discutau, deci, ce voiau, inspirați de conversațiile purtate de membrii Spy Club, editorii primei publicații studențești americane de la Harvard. Aceștia organizau, în 1721, întâlniri pentru a stabili, spre exemplu, dacă „a face dragoste cu iubita înainte de-a o lua de nevastă este un păcat trupesc”.

Cu sabia în obraz

Deși poveștile frățiilor americane au răsărit mai des în cinematografe, studenții europeni au construit primele astfel de organizații. Începînd cu secolul al XII-lea, ele s-au numit națiuni sau corporații, Germania păstrînd

pînă astăzi acele Studentenverbindungen (n.r.: asociații studențești) născute odată cu primele universități nemțești. Astăzi, în 400 de corporații din Germania, Austria și Elveția încă se mai practică tradiționala scrimă academică, Mensur. Fără să fie o formă de duel și cu-atît mai puțin un sport, curioasa formă de integrare în asociații presupune o luptă între săbii fără învingător și învins. Participanții sau Paukanten, protejați de un costum, trebuie să capete cît mai multe răni, în special pe chip, care să se transforme apoi în „cicatrici de onoare”.

Ritualurile prin care europenii trec pentru a intra în rîndul elitelor academice nu sînt, însă, dedicate doar viitorilor membri ai corporațiilor studențești. În Portugalia, spre exemplu, primul pas în anul I de facultate este cîștigarea dreptului de-a fi student. Tradiția inițierilor a început în secolul al XIV-lea, la Universitatea din Coimbra, cea mai veche din țară, unde s-a scris pentru prima dată o lege a „praxeii” academice, adică a pedepsei, după motoul „Dura Praxis Sed Praxis” (Praxe este dură, dar este praxe). Ritualul începe cu cîteva săptămîni înainte de prima zi de facultate, așa încît bobocii, numiți caloiros, să fie gata de următorul pas cînd încep cursurile.

În bătrîna Coimbra obiceiurile erau blînde. O închinăciune solemnă și-un certificat erau de-ajuns ca bobocul să devi-

nă unul cu sufletul universității. De-a lungul anilor, însă, praxe s-a îndrăcit, parcă, mai mult împotriva lor. Neinițiații sînt purtați vreme de două luni, înainte și după începerea cursurilor, prin orașele universitare portugheze, legați unui de alții cu sfori, ingenucheați și puși să sărute pantofii maștrilor de ceremonie, adică studenți din ani terminali care-au trecut, la vremea lor, prin aceleași cazne. În timp ce-i sfidează pe cei mai mici și-i pun să urle în gura mare poezii vulgare, îi mai împing, la nevoie, în fîntîile arteziene din oraș și-i mîzgălesc pe chipuri cu argou portughez numai de ei știut. Bobocii, însă, iubesc inițierea. În preajma Crăciunului, în 2013, șase studenți de la Universitatea Lusofonă din Lisabona au murit înecați pe Plaja Meco în timpul unei praxe, iar maestrul Joao Miguel Gouveia, numit Dux, a fost singurul supraviețuitor al valului care i-a înecat bobocii. Nici pînă astăzi, însă, Comisia de Praxe nu a decis interzicerea sau modificarea regulamentului de inițiere a noilor studenți, pentru că aceștia au protestat pentru păstrarea obiceiurilor, chiar dacă asta înseamnă că maștrii le vor umple în continuare părul cu ouă stricate, maioneză veche și tărîțe.

Ritualuri în ceață

În Marea Britanie, intrarea în colegiile Universităților Cambridge și Oxford implică, adesea, ceva mai mult decît o demonstrație strașnică

de hockey sau lacrosse. În 2009, ziarul studențesc Varsity al Universității Cambridge a dezvăluit, în detaliu, o ceremonie de inițiere a unei societăți pentru studenți, Wyvern, la care bobocii au trebuit să înghită un pahar de tărie cu tot cu un peștișor auriu. Cei veniți cu planuri mari în amfiteatrele de la Oxford au trebuit să mărșăluiască, mai întîi, prin campus, beți și îmbrăcați ca niște bebeluși și să aștepte plato-uri de mîncare pentru copii să le mîngie chipurile.

„Hazing” se numește tortura studenților neinițiați în America. Același nume îl poartă și atunci cînd apare la categoria „crimă”, în 44 de state. De-a lungul anilor, tratamentele speciale aplicate bobocilor au trecut tradiția în ilegalitate. În 2011, Michael Warren își dorea un loc în casa Alpha Delta Omega, la Colegiul Hartwick din Oneonta. Frăția l-a închis într-o cameră întunecată, a aprins un stroboscop, a urcat volumul muzicii mai sus de glumă și-au închis ușa pentru o zi și-o noapte. După eliberare, l-au bătut pînă la inconștiență, iar cazul lui n-a făcut decît să sape într-o gaură neagră de pedepse. Însă chiar și după ce nouă studenți au murit în timpul inițierilor pentru Sigma Alpha Epsilon în decurs de cinci ani, unele state încă mai acceptă ritualurile, iar cea mai frumoasă și mai blîndă formă de recrutare a rămas licitația. Printre toate scandalurile, frățiile cu litere grecești în frunte se laudă că 25 de președinți americani au fost membri în una dintre organizații. Și-apoi își amintesc că nu mai au încredere în conducere de cîteva decenii încoace. ■

Cele mai mari case ale frățiilor din SUA.

Companii din toate domeniile știu că centrele universitare din România sînt un punct bun de plecare cînd vine vorba de resurse umane. Informatica ieșeană în mod special scoate pe piața muncii absolvenți și chiar studenți care vor să-și asigure un loc de muncă din ce în ce mai devreme, așa că firmele se asigură că pun la dispoziție locuri de muncă pentru diferite ramuri ale tehnologiei informației. La facultățile și specializările de profil ale Universității Tehnice „Gheorghe Asachi” (TUIAȘI) și a Universității „Alexandru Ioan Cuza” (UAIC), profesorii pot doar să se asigure că studentul primește o bază bună prin studiu, dar sînt conștienți că asta nu va înlocui nevoia de experiență profesională. Așa că, în timp ce firmele își tot deschid sedii locale pentru noi angajați, universitățile leagă parteneriate, ținînd strîns frîiele pentru a nu deveni un depozit de stagii de practică propuse de angajatori.

La Iași, industria IT crește cu studenți

Companiile insistă pe faptul că internii, aflați într-un stagiul de practică sau angajați definitiv, trebuie să își finalizeze studiile.

Recrutările încep chiar și din primul an de facultate.

de Anca TOMA | anca.toma@opiniastudenteasca.ro

Piața de recrutări în domeniul IT pare deschisă mereu la Iași. Companii precum Endava, Ness, Optimize, Centric, Amazon sau Capgemini, cu sedii în clădirile United Business Center din Palas, dar și Continental sau Embarcadero au legat parteneriate cu TUIAȘI și UAIC, universitățile care au, împreună, surse de potențiali angajați prin cele șase specializări din zona tehnologiei informației. Astfel, Facultatea de Informatică, specializarea Informatică Economică de la Facultatea de Economie și Administrarea Afacerilor (FEAA) dar și de cea de Matematică Informatică de la Facultatea de Matematică de la UAIC, precum și Facultatea de Automatică și Calculatoare (AC) și specializările Electrotehnică și Electronică de la TUIAȘI sînt principalele locuri spre care companiile se orientează atît pentru recrutări cît și pentru crearea de programe de *internship*.

„Faptul că Iașul are aceste șase specializări în zona tehnologiei informației este unul din motivele principale pentru care am deschis un sediu aici. E clar că acest lucru pune la dispoziție companiilor din afara țării capitalul uman de care au nevoie”, a declarat Dragoș Cogeian, *competence manager* la Centric. Ramura ieșeană a companiei olandeze este relativ tînă, fiind deschisă în 2010, însă după primul an de acomodare pe piață au lansat o campanie de recrutare care continuă pînă astăzi. Reprezentanții Centric spun că, în mod obișnuit, pentru posturile de juniori studenții sînt cei care vin spre ei, cele de seniori fiind ocupate de oameni căutați pentru anumite competențe. „Anul trecut am avut un proiect destul de amplu de *internship* prin care am început colaborarea cu 18 interni din care am păstrat în jur de

10 – 11, cei rămași fiind studenți cu studiile neterminate, fie în ultimul sau penultimul an, la licență sau master”, a explicat Andrei Scutelnicu, *competence manager* la Centric Iași. Totuși, companiile insistă pe faptul că studenții, aflați într-un stagiul de practică sau angajați definitiv, trebuie să își finalizeze studiile, în special cele de licență.

Facultățile cu profil informatic au parteneriate cu multinaționalele cu sediu la Iași, care presupun recrutarea de interni pentru stagii de practică și organizarea de prezentări ale unor tehnologii noi.

Aceștia au fie varianta de a primi sprijin din partea specialiștilor din companie în realizarea proiectului de diplomă, fie, atunci cînd programul la facultate este încărcat, de a avea mai puține ore de lucru. „Am avut la un moment dat 3 – 4 studenți de la AC, din anul al III-lea și al IV-lea. După *internship* nu au mers mai departe pentru că nu se simțeau pregătiți să lucreze full-time, simțeau că o să-și negligeze facultatea și a fost decizia lor să renunțe”, a adăugat Andrei Scutelnicu.

În același timp, reprezentanții universităților în care studenții învață sînt de acord cu ideea că opțiunea stă, pînă la urmă, în mîna studenților. Așa că relațiile instituțiilor de învățămînt superior cu firmele IT sînt benefice de ambele părți atîta timp cît nici una din părți nu își pierde rostul față de cealaltă. „Studenții nu renunță la studii pentru că angajatorii își doresc să aibă absolvenți cu studii, nu pur și simplu mîna de lucru necalificată. În

multe privințe companiile sînt interesate să dezvolte anumite programe de master cu o orientare mai aplicată. E-adevărat că mulți absolvenți de licență nu mai urmează studiile de master imediat după absolvirea primului ciclu. Nu se mai duc la studii doctorale, deși au potențial intelectual”, a declarat prof. univ. dr. Vasile Ișan, rectorul UAIC.

Acesta este de părere că pierderea e, totuși, una mică, iar efectul e unul temporar pentru programele de master și doctorat. Însă, deși faptul că informaticienii vor să înceapă să se pregătească practic încă din timpul studiilor e unul bun și crește gradul de angajare al acestora la absolvirea facultății, profesorii nu ar vrea ca aceștia să devină doar buni angajați.

Informatica întinereste an de an

Facultățile de profil informatic au parteneriate cu multinaționalele cu sediu la Iași care presupun recrutarea de interni pentru stagii de practică, organizarea de prezentări ale unor tehnologii noi, pe care universitățile nu le-au inclus, încă, în programa de studiu. În cazul TUIAȘI, spre exemplu, parteneriatele funcționează pe mai multe paliere. „Sînt studenți care își fac lucrarea de disertație cu sprijinul unor seniori din companii și cu cei

de la Continental am avut chiar relații mai departe, în sensul că au asigurat doctoranzilor accesul în companie pentru a-și face partea practică a lucrării acolo. Și am avut și un parteneriat cu ei pe un grant de cercetare, în domeniul sistemelor auto. Toți au venit cu propuneri de lucrări de licență pentru că e un mod de a testa studenții, de a vedea cum se descurcă atunci cînd lucrează la proiect mai mare”, a explicat prof. univ. dr. ing. Corneliu Lazăr, decanul AC. La această facultate există și un program de masterat creat alături de specialiștii multinaționalei Continental, de la planul de învățămînt la programele analitice și alte opt cursuri, în studii post-universitare, dezvoltate tot cu sprijinul companiei.

De altfel, după cum explică Dragoș Cogeian, universitățile le cer firmelor IT să le comunice tipurile de tehnologii de care au nevoie pentru ca specializările să-și actualizeze curricula și să se adapteze la nevoile pieței.

Însă atunci cînd recrutările încep chiar și din primii ani de facultate, reprezentanții universităților spun că e riscant nu doar pentru că scade numărul de înscriși în al doilea sau al treilea ciclu. Studenții angajați termină studiile, însă le termină mai tîrziu, adică există cei care nu pot să-și susțină licența la timp. „Susțin examenul și prezentarea, dar nu în iunie, după cei patru ani. O fac în septembrie sau chiar peste un an. Este o problemă dar nu putem face nimic pentru că firmele spun că nu angajează decît part time, dar acel part time înseamnă mai mult. Semestrul opt la noi este unul normal, nu mai avem o perioadă de cîteva săptămîni pentru examenul de licență. Și companiile cum au o foame deosebită de absolvenți în domeniul IT, ei încearcă chiar din anul al II-lea să recruteze”, a explicat decanul AC.

Unele firme merg chiar mai devreme în căutare de potențiali angajați. Capgemini, spre exemplu, are parteneriate cu universitățile și studenții sînt informați mereu cînd există joburi deschise. „Nu căutăm doar studenți în ani terminali, pentru că ne bazăm pe ideea ca ei știu să-și organizeze programul și cînd este cel mai bine să-și caute un loc de muncă. Avem și studenți în anul I. Noi sîntem transparenți, le spunem programul, le spunem că se poate lucra în ture, ei hotărăsc restul. Mulți dintre colegii noștri sînt studenți și dacă au un examen nu se pune problema să nu meargă”, a declarat Mihaela Andrei, specialist Resurse Umane la Capgemini.

Directorul clădirilor de birouri United Business Center, Dan Zaharia, este de părere că fluxul anual de 600 – 800 de IT-iști poate fi absorbit în totalitate de piața locală de muncă în următorii trei – cinci ani. Pentru a sprijini acest proces, companiile și reprezentanții universităților, ai centrelor culturale și asociațiilor studențești din Iași se întîlnesc în mod regulat. „Din dorința de a crea o legătură puternică și o comunicare intensă între toți acești factori, United Business Center organizează trimestrial o întîlnire denumită sugestivă „Power L(a)unch”. Evenimentul reprezintă o inițiativă proprie de a coagula toți factorii relevanți din Iași la aceeași masă”, a explicat Dan Zaharia.

În aceste condiții, relațiile între cele două părți ale parteneriatelor în industria IT din Iași sînt benefice, însă ele sînt controlate atent de ambele părți. Pentru că oricît de mult sprijin profesionist ar primi universitățile din partea companiilor, chiar și de la partenerii din străinătate ale acestora, acestea nu vor să formeze doar angajați, așa cum nici firmele nu pot și nu trebuie să devină prelungiri ale universităților. ■

Conversații în pat cu dușmanul

Multe ape se tulbură atunci când puterea se clatină. Unele continuă să curgă la vale, dar altele încep să se prelingă îndărăt. Împotriva a tot ce-au cugetat și-au spus vreodată. Împotriva a tot ce-au vrut să pară că au simțit vreodată. Și-atunci oamenii se schimbă. Își aruncă cojoacele mai vechi unul câte unul și se îmbracă în paltoane noi. Haine care altădată îi chinuiau, deodată le vin gata turnate. Gînduri pe care odinioară le combăteau acerb, prind contururi de normalitate. Dar peștele de apă dulce nu rezistă și în cea sărată. Iar saramura nu știm să se prefacă în dulceață.

Ciolanul, singura ideologie

de Ioan STOLERU | ioan.stoleru@opiniastudenteasca.ro

„În mod oficial, schimbarea de parteneri nu se petrecuse. Oceania era în război cu Eurasia: drept urmare, Oceania mereu a fost în război cu Eurasia. Inamicul momentului reprezenta mereu răul absolut, astfel nici o înțelegere trecută sau viitoare cu acesta nu era posibilă.”

2014 e an electoral, și ca de fiecare dată se destramă alianțe și se fac altele noi. Foști parteneri politici, care pînă acum cîteva săptămîni mergeau seară de seară în emisiuni televizate într-o laudă în cerc dezgustătoare, de-odată sînt la cuțite și se sapă unul pe celălalt în aceleași emisiuni; adversarii de ieri și-au dat seama peste noapte cît de multe au în comun și-și dau mîna

rînjind în fotografii care apar pe toate site-urile de știri.

De ideologie politică n-are rost să vorbim. E absolut inexistentă. Nu există „de stînga” sau „de dreapta”, nu există alianțe făcute pe argumente ce țin de orientarea partidului. Cel mai bun exemplu e recent destrămata USL, o formațiune care s-a născut cu scopul declarat de a-l da jos pe Băsescu și bineînțeles cel nedecarat de a avea majoritate la guvernare și acces garantat la ciolan. Era cît se poate de previzibil că o alianță bazată pe lăcomie nu va dura prea mult, pentru că întotdeauna lăcomia învinge gîndirea strategică, mai ales la clovnii noștri.

Dar nu-i nimic, cît am clipi se fac alte legături, la fel sau poate mai bolnăvicioase. Avem un UDMR, partidul veșnic căpușă, un PDL ca un ciine rănit, care dă semne că s-ar întoarce și la mîna cu guler roșu care l-a lovit, și un PPDD care ar juca în orice ligă. Pentru PSD și-al său satelit PC, viitorul e clar, trebuie doar să-și aleagă viitorii parteneri, ulterior inamici, în acest *love-hate relationship* care este politica autohtonă.

În ziua a șasea a Săptămîinii Urii, cînd disprețul general față de Eurasia adusesese mulțimile în delir, fix în acest moment a fost anunțat faptul că Oceania de fapt nu era în război cu Eurasia. Oceania era în război cu Eastasia. Eurasia era aliat.” ■

Crede și nu te uita

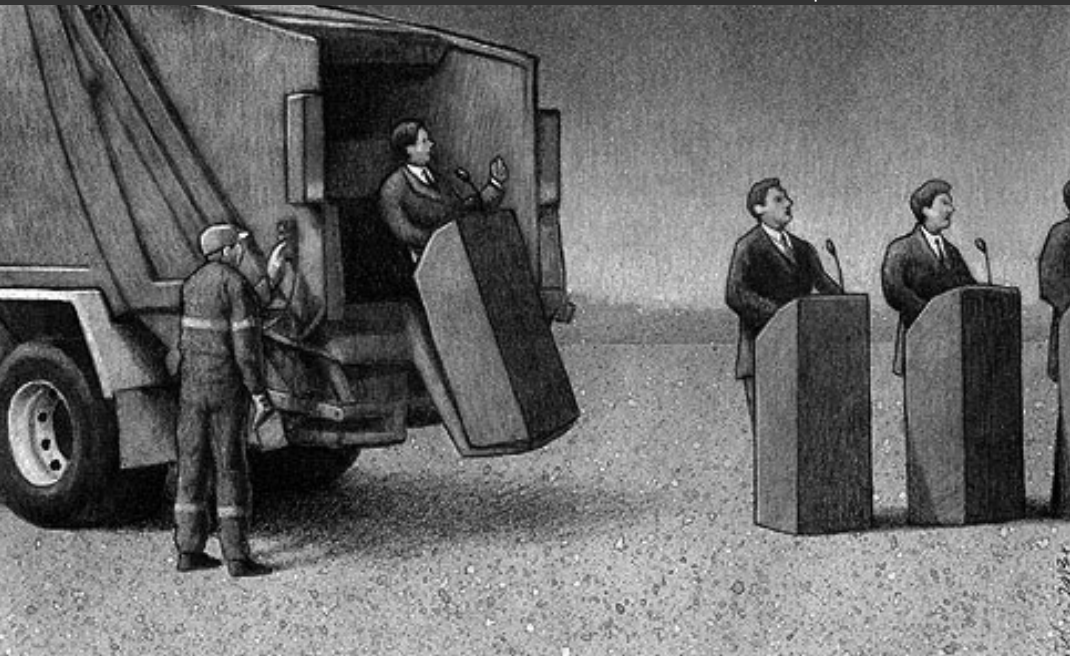
de Anca Ioana TOMA | anca.toma@opiniastudenteasca.ro

„Uite-i cum se prostituează, uite ce desfrîu, cîtă golicieune!”. Se oprește. Dă să respire nervos dar se înecă într-un oftat. Două butoane mai tîrziu, începe iară. „Na! Altă afacere, altă schemă. Nu mai merge cu lugu-lugu, dă-i cu pumnu-n gură!” Și iară. „Ci cutre ordinare, ăștia se fofilează mai mult pe lîngă șefii cei mari, ca să aibă spate.” Bunicii mei, cînd se uită la televizor, își pun pe chipuri măștile tuturor formelor de paranoia din lume. La fel ca toți bătrînii noștri, au prins, spun ei, vremuri în care șmecheriile se făceau, nu se vorbea despre ele, erau acceptate mut ca parte dintr-o lege pe care unii o văd scrisă cu tăcerea lor, dacă nu cu cerneală. O constituție a țaranului mulțumit să trăiască fără să-i stea vreo uniformă cu pușcă-n mîna pe prag.

Azi sînt zăpăciți. Uneltirile par să se fi-nmulțit și mult mai mulți țin de friie de toate culorile. Nu înțe-

leg de ce „băieții ăștia” de la televizor, de prin ziare și de la radioul pe care-l iau, cu prelungitorul, în grădină cînd curăță via, trag toți, care mai de care, să-i convingă că laptele-i negru și că trebuie să aibă grijă cui îi dau dreptate. Au lăsat gîndurile-astea pe seama celor care-și mai bat capul. A celor cărora le iese ceva din prostituția morală la care se uită toată lumea în direct, în reluare și în scîrbă. „Cine are timp să se uite cum li se încălesc picioarele grașilor de sus, să se uite. Mie mi se usucă strugurii în palmă dacă stau să-nțeleg ceva.” Așa zice bunica.

Nu-i vorba de păcăleli aici, nici de furat de sub nas. E vorba de faptul c-am ajuns să pupăm atîția obraji ca să intrăm pe-o ușă și pe alta, că nici nu mai ținem minte care era ăla bun. Cine era dușmanul scabros și cine dușmanul prieten. I-am pus pe toți într-un dosar de „suportabili” din care trebuie, e musai să mai scoatem din cînd în cînd cite-o foaie și s-o ducem la biserica, s-o citească părintele, să-i meargă bine răului. Nu mai atunci cînd agheasma cade și pe capul nostru. ■

Cu fundul în două trăsuri

de Iulia CIUHU

iulia.ciuhu@opiniastudenteasca.ro

Neghiobi, fără cuvînt și cu imaginație bogată. Așa ar trebuie să fim caricaturizați atunci cînd sîntem prinși cu mîta în sac. Un fel de Pinocchio cu multe becuri prin cap și cu niște ochi bulbucați după capra vecinului. Atunci cînd spunem că nici dacă ne picură moartea cu ceară nu ne-am alia cu acel „om nou” ar trebui un avocat al poporului să ne înregistreze și cînd ne facem punte-luntre și cu dracul numai să trecem apa să ne dea peste cap zicînd: „Băi, nene, nu spuneai tu mai acu’ un an că nici mort nu te sui în căruța ăluia că-i un putregai?”.

Lasă că trăsura și-a împropățat între timp roțile și trage mai bine. Parcă și cailor le-au crescut aripi și aleargă mai sprinten

ca niciodată. Și dacă te uiți mai bine căruța putredă a nemernicului de altădată arată mai bine decît trăsura ta, vopsită o dată la trei luni de îngrijitori cumînți. Iar netrebnicul ăla de sătean, pe care-l urai din toată inima, poartă cizme ca ale tale, ba și pălăria și-o așază pe o parte, ca atunci cînd ție îți merge bine și vrei să arăți localnicilor amărîți.

E clar. Sînteți de aceeași teapă, numai rangul vă diferă. Unuia îi place să stea dreapta, altuia de-a stînga. Ție îți place să stai în mijlocul poporului, pe el îl atrage lumea tîrgului, acolo unde se negociază cu tact. Ție îți place să ari tarlale întregi cu același tractor, lui i se pare interesant ca ogorul său să răsară din mulțime diferit. Dar atunci cînd simți cuțitul la beregată, atunci cînd îți țipă maseau în gură de sete și de foame, sari direct în teleguța omului nou. Atunci ar trebui să fie cineva lîngă tine și să-ți amintească vorbele de la început. Ar trebui să-ți spună că începi să semeni îngrijorător de mult cu o femeie ușoară.

O prostituată care a uitat care sînt paturile prin care a trecut și care sînt paturile prin care nu trebuie să treacă. Măcar din respect pentru cei care i-au dat de-o piine. ■

Cînd să-i ai pe dușmani la inimă

de Cătălina DOBROVICEANU |

c.dobrovicenu@opiniastudenteasca.ro

Îi ținea ascunși sub gulerul paltonului, aproape de pulsațiile carotidei, fiecare pe cîte-un umăr. Cu cel din stînga, pe care-l avea mai aproape de inimă, vorbea mai des, îi mai scăpa din cînd în cînd cîte-un secret și-i era mai drag. Pe celălalt îl băga în seamă numai cînd avea nevoie de el. Nu prea-l avea la suflet și îl simțea mai mult ca pe-un spin în coaste. Doar cînd

tea. Dar și mîrșavul știe, pe de o parte sînt făcuți din același aluat, altfel nu s-ar urî atît dacă nu ar gîndi la fel cîteodată. Cînd a auzit despre ce-i vorba, a ris. „Și eu aș fi făcut la fel în locul tău” i-a zis, chiar dacă asta ar fi însemnat să bată palma cu cel pe care-l ura de moarte. „Uneori, mai trebuie să lași de la tine dacă vrei să-ți iasă figura, nu?”. Da, își va spăla el păcatele.

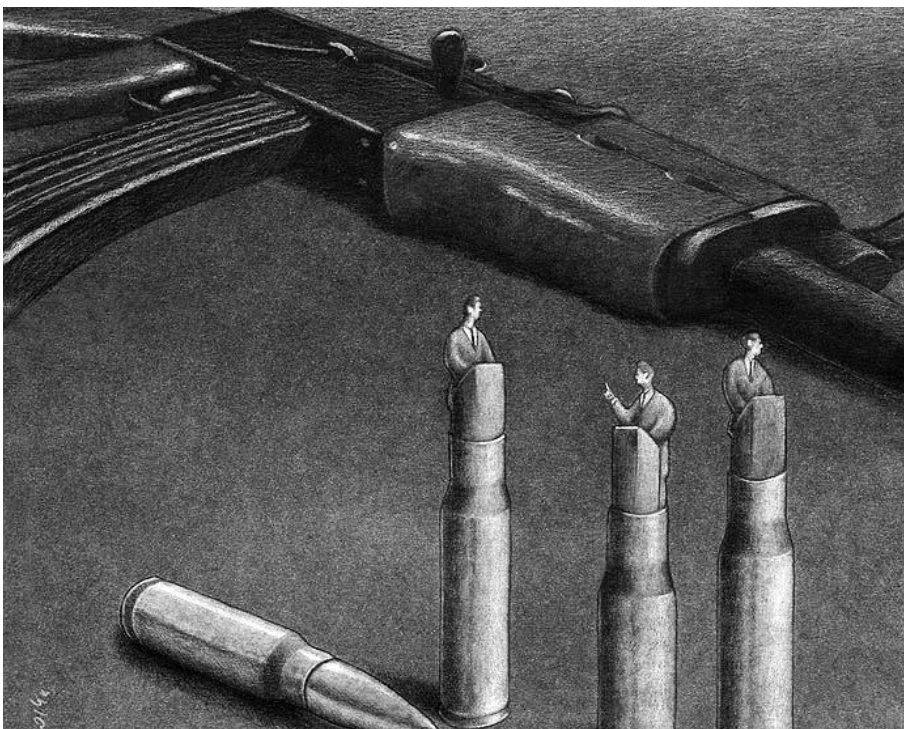
După ce nu vor mai avea nevoie unul de celălalt, îi va face vînt de pe umărul său și-l va lăsa în urmă ca pe-un vis urît.

Îl ajuta să scape din vreo încurcătură spinul ieșea cîte puțin prin piele, dar numai ca să se înfigă mai adînc atunci cînd se gîndea că trebuia să returneze favorul.

Astăzi are nevoie de ajutor și nu i-l poate cere decît mîrșavului de pe umărul drept. Știe că celălalt nu ar fi de acord cu ce vrea să facă și că l-ar condamna, nici măcar sfatul nu poate să i-l ceară, și-ar da imediat seama la ce-i zburdă min-

Pînă la urmă, e vorba de favor contra favor, scopul scuză mijloacele și îngroapă principiile.

După ce nu vor mai avea nevoie unul de celălalt, îi va face vînt de pe umărul său și-l va lăsa în urmă ca pe-un vis urît. Dar dacă nu va mai găsi altul ca el? Totuși e bine să îl știe pe-aproape, așa îl controlează mai ușor. Poate îl va mai păstra la sertar puțin. Pînă la următorul favor. Acela chiar va fi ultimul. ■

Nu-i vorba de păcăleli aici, nici de furat pe sub nas. E vorba de faptul c-am ajuns să pupăm atîția obraji ca să intrăm pe-o ușă și pe alta, că nici nu mai ținem minte care era ăla bun.

Zilnic, contro-
lorii Regiei Au-
tonome de
Transport Public din
Iași (RATP) încep să
rupă primele bilete
din stațiile de la Ga-
ră. Apoi ajung în
Dacia, Dancu și în
CUG 2. Oamenii ca-
re urcă ultimii în
autobuze și tram-
vaie se dovedesc a
fi cel mai adesea în-
țelegători cu ieșenii
care nu respectă le-
gea. Chiar și atunci
când minciuna în-
cearcă să-i îmbrobo-
dească.

O zi pe urmele controlorilor din Iași

Angajații RATP nu sînt de neclintit.

Blatul se face doar dacă te pricepi să duci cu zăhărelul.

Un set la o lună.

Iubita de pe ecuson

de Paul Andrici | paul.andrici@opiniastudenteasca.ro

Se vede din depărtare autobuzul 41 trăgându-se cu chiu și vai printre lucrările de pe strada din Podu Roș și doar pe jumătate plin. În stație sîntem doar cîteva persoane, unii studenți care par să se-ndrepte spre gară cu un rucsac plin în spate. Nici nu se deschid bine ușile, că un tînăr și amicul lui coboară cu o privire amirată din mijlocul de transport, urmați de trei bărbați în geacă de fiș, cu șepci albe, ochelari de soare și ecusoane la gît.

Băieții coborîți de controlori își aruncă priviri fugașe și-ncep săse uite

Uite, avem și numărul lui, dacă vreți îl sunăm". Controlorii se lasă păgubași, dar nu așa ușor și le dau drumul băieților cu un avertisment, că data viitoare poate chiar Marius o să-i prindă.

Primii călători fără bilet de pe traseu au plecat, iar controlorii iau o pauză lîngă toneta RATP și-și aprind o țigară. Incidentul de mai înainte parcă nici nu s-a întîmplat și controlorii își povestesc problemele legate de familie. „Iubita mea mă pune după muncă să merg la magazin să iau

Biletul, o gogoasă coaptă-n geantă

de Iulian BÎRZOI | iulian.birzoi@opiniastudenteasca.ro

„Bună ziua, biletele la control, vă rog” se aude o voce autoritară din fața vagonului de tramvai. Nu se dumirește bine de unde vine zumzetul că un puști cu un ghiozdan albastru în spate se albește tot la față, ca și cum n-ar fi mîncat nimic de cîteva săptămîni. Cu cît controlorul rupe biletele și se apropie de băiat, cu atît acesta se face ghem într-un scaun jerpelit, pesemne că și-a uitat banii de bilet acasă. O privire pe furis în spate, apoi una către ușa din mijloc. Din păcate sîntem la mijlocul stației și nu e nicio cale de scăpare.

Gratîs pînă în Podu de Piatră

Însă, cînd controlorul ajunge în dreptul elevului, vede că acesta nu întinde nici o mînă și nici nu spune nimic, așa că merge mai departe. Colegul lui mai tînăr face la fel. Cu ecusonul din piept care abia se vede între geaca de piele și cămașă, ca și cum ar vrea să-l ascundă de rușine, rupe doar biletele care-i apar în față. Cu un mulțumesc scăpat trimid printre buze pentru fiecare bucățică de hîrtie dreptunghiulară compostată, cei doi se reunesc în spatele tramvaiului și coboară. Iar deodată și obrajii băiatului cu ghiozdan albastru încep să prindă culoare. Azi a scăpat.

Controlorii RATP din Baza 3 sînt „de gașcă”, așa că schimb traseul și ajung în Podu de Pia-

tră. După cîteva călătorii pe gratis, scenariul se repetă. Doi bărbați, îmbrăcați nici prea sărăcăcios nici prea elegant cît să bată la ochi, care aparent nu se cunosc, așteaptă să urce toată lumea, după care intră pe uși diferite. „Bună ziua, biletul vă rog”. „E prin geantă, doar că nu-l găsesc” spune o tînără în timp ce se apucă să scormonească, doar că în zadar. Biletul nu-i. „Să-mi arătați un buletin”. „N-am buletinul la mine”. „Haideți în spate vă rog. Pînă ajungem înapoi la dumneavoastră, să-l găsiți. Pariu că-i în geanta dumneavoastră”. Tînăra mai caută odată frenetic

plătit 100 de lei. Doar că trebuie să vă legitimați, că dacă nu, chemăm poliția și o să luați o amendă și mai mare”. După ce mai spun cîteva texte scoase ca dintr-un manual, tînăra începe să se sperie și se încurcă în scuze și explicații. Ba că e ruptă căptușeala de la geantă și biletul s-a pierdut pe undeva, ba că nu a avut bani să cumpere unul. Văzînd că nu scot de la tînără nici buletinul și nici cei 40 de lei de amendă, unul dintre controlori își șterge cu mîneca ochelarii de vedere și începe să „sune pe cineva de la poliție”. „Vă rog să mă iertați, chiar nu am buletinul la mine”. Însă în zadar, căci cei doi o pun să mai verifice o dată geanta, iar

Tînăra se sperie și se încurcă în scuze și explicații. Ba că e ruptă căptușeala de la geantă și biletul s-a pierdut pe undeva, ba că nu a avut bani să cumpere unul.

prin toate buzunarele genții, însă nu găsește nici buletinul și nici biletul.

Nume cu bucluc

După ce termină de verificat, cei doi controlori coboară împreună cu tînăra ghinionistă fără să o scape din ochi. Se dau cîteva pași în spatele stației de tramvai, și încep negocierea. „Domnișoară, amenda, dacă vreți să o plătiți pe loc e 40 de lei. Dacă nu, vă facem proces verbal și o să aveți de

de data asta să le arate și lor că nu-i acolo. „Vezi că poate l-ai uitat în buzunar la pantaloni. Ia verifică și la spate ca să fii sigură”. După ce se conving că nu au sortii de izbîndă iar „poliția” nu mai vine, se uită dezamăgiți unul la altul și spun fetei că poate să plece, doar să nu se mai repete. După ce bărbații se urcă într-un alt tramvai, tînăra se oprește din tremurat și își sună o prietenă. „Tu, iar erau aștia să-mi dea amendă”. ■

Controlorii se lasă păgubași și le dau drumul băieților care care nu și-au cumpărat bilet.

în stînga și în dreapta și să rîdă isteric de ce le zic cei trei bărbați. „Ai buletin la tine sau ceva cu care să te legitimezi? Dacă nu-mi arăți, trebuie să plătești amenda pe loc, ai înțeles?”, le spune un bărbat mai corpolent, îmbrăcat cu vestă neagră și pantaloni de training. Nu pare să fie impresionat de nonșalanța cu care băieții îl ignoră și le mai repetă de două același lucru.

La umbra unui fum

Unul dintre colegii lui mai tineri pare să nu aibă aceeași răbdare și pe un ton amenințător, le cere în continuare un buletin sau un carnet de student. Tot nimic. Trec vreo cinci minute și deodată apare un nume, unul pe care toți îl știu, pentru că l-au mai întîlnit. „De unde îl știți voi pe Marius? Sînteți tot de-acolo cu el, din Dacia?”, îi treabă surprins controlorul mai tînăr. Cei doi dau din umeri și-i răspund cu un „da” parcă tras de coadă. Dar apoi continuă și le zic de Marius care „a stat în același cartier cu noi, mai ieșeam cîteodată și-l salutam.

pîine. La miezul nopții m-a trimis nebuna la magazin, eu care eram mort, obosit și n-aveam chef să mai umblu aiurea seara”, le povestește supărat al treilea controlor colegilor săi. Băieții încep să rîdă cu haz de necazul său, dar controlorul nu pare să se supere pe ei, pentru că imediat primește o palmă peste spate din partea colegului cu ochelari de soare, care începe să-i spună că și el a pățit ceva asemănător cu cîteva zile în urmă. „Erau copiii abia veniți din parc și credeam că-s obosiți de la afîta joacă. Dar să vezi ce draci pot fi aștia mici cînd vor ceva, toată ziua au zbierat că vor dulciuri, vor dulciuri. Și m-am nimerit eu să le cumpăr că ei erau tare obosiți”.

Controlorii continuă să povestească și lasă un autobuz cu doar cîteva călători să treacă mai departe. Abia în următorul mijloc de transport urcă ultimii pe fiecare dintre uși și așteaptă plecarea din stație. Nu mai urc după ei și așteapt alt autobuz în care n-o să fiu căutat de bilet. Măcar pînă la următoarea stație. ■

Actorul crede că specia de actor pe contract încă nu s-a impus.

„Să nu ne facem de râs. Nu spargeți, Nu furați, nu distrugeți. Fiți civilizați”

Interviu cu actorul, scriitorul și politicianul Mircea Diaconu

Eu nu sînt anarhist, dar a deoparte, să fiu singur și

de Anca TOMA | anca.toma@opiniastudenteasca.ro

Spuneați în seara aceasta că nu există, pentru dumneavoastră, diferență între actor și scriitor.

Da, vedeți, nu ai nicăieri un buton pe care să-l apeși și să spui „Acuma sînt actor, acum nu mai sînt. Acuma am început să fiu scriitor” și așa mai departe. Asta-i o prostie.

Într-un interviu, acum cîțiva ani, ați spus că problema este nu să ajungi unde, sus, ci să rămii în profesie. Că pentru actori nu există grade.

Dumneavoastră sînteți actor, scriitor dar ați fost acuzat că sînteți și politician. Unde, atunci, în care dintre ele „ați rămas” mai mult?

Uitați, chiar acum cînd vorbim (n.r.: joi, 20 martie) în spațiul public se desfășoară un scandal, o controversă uriașă. Care e tema? Care e vina mea? Care e acuzația care mi se aduce? Că am fost în același timp și la Teatrul Notarra, deci și actor și senator. Că am făcut, în același timp, și actorie și politică. Asta este vina mea în România. Înțelegeți că cineva vrea să mă bage în pușcărie pentru acest lucru? Vedeți la ce demență s-a ajuns? De ce să nu fac? Le fac pe toate. Și pot să le fac pe toate în același timp. În fine, nu chiar. La ore diferite, ca să spun așa. Nu văd care-i problema. Sînt și pescar între timp, sînt și grădinar, cresc și copii. În același timp. Oare cînd o să vină clipa în care o instituție o să vină la poarta mea și o să mă învinovățească de faptul că mi-am crescut copiii în vreme ce făceam și politică? Nu știu.

Toată viața mea am făcut lucrurile în același timp și la un moment dat nu mai puteam

V-ați numit „incompatibilul de serviciu al țării” zilele trecute. Altădată spuneați că și-atunci cînd ați venit la București, la facultate, erați sîngaci, că vă simțeați nelalocul dumneavoastră și trebuia să vă învățați chiar și cu felul în care vorbeau oamenii. Era tot un fel de incompatibilitate?

Da, putem spune și-asta. A fost foarte grea adaptarea mea la această altă lume. Eram și foarte crud, aveam 17 ani cînd am venit la facultate, cînd mi-am început studenția. E dificil momentul. Ești sensibil, ești fragil la vîrsta aceea. Acum am altă vîrstă și sînt mult mai rezistent. Atunci îmi era greu, eram sîngaci. Acum sînt incompatibil nu pentru că așa s-a decis undeva.

Tot așa vă simțeați și atunci cînd v-ați dat demisia, în 1990, din teatru și-ați devenit liber profesionist?

Nu mi-am dat demisia, zic eu. M-am retras de pe statutul de plată, eu așa am spus întotdeauna. Statul de plată însemna niște lucruri cu care nu voiam să mă mai leg. Salariat, actor, salariu, serviciu. Asta era sistemul. În 1990 eu am crezut că începe o lume nouă, în care actorul o să fie, o să lucreze pe contract. Și nu salariat. Eu am ieșit de pe ștat la vremea aceea, nu

înseamnă că m-am oprit din actorie. Dimpotrivă, am jucat mult. Dar în relație contractuală. Pentru că toată viața mea am făcut în același timp lucrurile și nu mai puteam. Făceam și filme și teatru, în paralel. Și nu le făceam foarte bine din pricina asta. Sau cît aș fi putut și vrut să le fac de bine. Și îmi doream să le fac pe rînd. Să semnez un contract și să mă țin de el. Care înseamnă un rol, o participare în teatru. Și voiam să le fac pe rînd. Asta a fost totul. Din păcate specia de actor pe contract nu s-a impus și continuăm, încă, ușor anacronic, să fim actori pe statutul de plată. Nu eu. Eu nu sînt.

Și de ce nu v-au urmat atunci mai mulți actori în demersul acesta?

Pentru că nu toți și-au dat seama că s-a schimbat lumea.

Dar s-a schimbat?

Nu prea.

Atunci, revin, de ce n-au făcut-o?

Nu știu. Lumea se schimbă și din cauza noastră. De la sine nu se schimbă. Și n-am făcut destul ca să se întîmple lucrul ăsta.

Aveți obiceiul de a spune „am ajuns actor”. Ați ajuns sau așa voiați să fie?

Niciodată n-am vrut. Niciodată n-am vrut să fiu actor. A fost un accident în viața mea și s-a întîmplat să intru la facultate. Dacă-am intrat acolo și nu în altă parte, a trebuit să mă țin

și eu după cîrduțelul acela. Și am ajuns actor, într-un firziu. Dar dacă aș fi căzut la prima admitere, n-aș mai fi dat niciodată, în viața mea. Alții au mai venit, au dat de 10 – 15 ori, eu nu m-aș fi întors în veci.

Revoluția fost un val uriaș în care m-am inclus, nu puteam să mă dau la o parte

Dar de ce-ați ajuns la facultate în domeniul ăsta?

Pentru că s-a întîmplat să intru.

Înseamnă că v-ați înscris, ați dat un examen.

Da, pentru c-aveam 17 ani! Mi se părea că vreau asta. Dar dacă-aș fi căzut... A fost un accident, mi s-a întîmplat atunci, cu o lună – două înainte de admitere. Afîta tot. N-am vrut, n-am urmărit, nu m-am pregătit pentru toată povestea asta.

Și nu v-a urmărit alegerea asta?

Păi de ce să mă urmărească? S-a întîmplat. Nu, cum să-mi pară rău? S-a întîmplat să fie așa și să am, cum spune multă lume, un noroc incredibil în această profesie, printre nedreptăți, absurdități. Am fost nemaipomenit de norocos. De la început am fost luat, cules din facultate de cei mai importanți oameni de teatru ai României din multe timpuri.

Revoluția a fost un timp al dumneavoastră, ca stare, ca mesaj?

Ăsta este un subiect pe care nu l-am prea atins pentru că pur și simplu m-am temut, cumva. L-am lăsat acolo, undeva ca pe-un tablou, ca pe ceva păstrat într-o carte veche. A fost un moment foarte delicat. Simțeam nevoia, eram disperat, au fost luni de zile înainte de decembrie acela în care părea că plutește nebunia în aer, că trebuie să pocnească. Și cînd a pocnit – afit mi-a fost, afit așteptat. Am plecat ca din block start-uri. Eu, soția mea, afitia alții ca mine. Mai departe ne-am lăsat duși de valul acela și cu asta basta. Nimic altceva nu rămăsese. Nu m-am gîndit la nimic. A fost ca un cataclism, în care nu te uiți la ceas. Nu ții minte ce s-a întîmplat, cum arăta lumea, aia și ailaltă. A fost un val uriaș în care m-am inclus, n-am vrut, nu puteam să mă dau la o parte. Și am mai zis și am dreptate: a fost o noapte atunci în care nu mai era valabilă nici o legitimație, nici una! Și-atunci figuri cunoscute, cum eram și eu la vremea aceea, erau singurele garanții în momentul acela. Oamenii se agățau de figuri cunoscute, pentru că nimeni nu mai era nimeni. Și-am fost obligat, automat, să mă implic.

Deci nu mai țineți minte ce spuneați, la microfon, mulțimii?

Cum să nu îmi amintesc? Țin minte absolut totul. Am vrut să organizez acea piață, să opresc oamenii din a face vandalisme, pentru că cineva, mulți îi asmuțeau să ardă, să distruge. Pentru că voiau să dispară dovezi, arhive. Mai firziu, imediat de fapt, s-a și tras cu tunul în bibliotecă. Alături de Biblioteca Centrală Universitară de acolo era Direcția a V-a a Securității.

Cînd a ajuns la Iași cu volumul „La noi, cînd vine iarna”, Mircea Diaconu era pur și simplu scriitor. Săptămîna trecută, miercuri, pe 19 martie, și-a dat demisia din funcția de vicepreședinte al Partidului Național Liberal. Hotărît să candideze independent la alegerile europarlamentare după ce partidul său l-a scos de pe liste și cu gîndul că e singur împotriva unui sistem monstruos, actorul de 65 de ani a venit la lansarea propriei cărți cu tabelul de semnături, ca să strîngă 100.000. Conflictele între funcția de conducere la Teatrul „Notarra” din București și scaunul politic l-au făcut, spune el calm, „incompatibilul de serviciu al României”. Iar acum, în vreme ce cărțile pe care le-a scris și publicat în anii '70 - '80 prind din nou viață, Mircea Diaconu luptă mai aprig să rămînă și în politică.

”

Care e acuzația care mi se aduce? Că am fost în același timp și la Teatrul Notarra, deci și actor și senator. Că am făcut, în același timp, și actorie și politică. Asta este vina mea în România. Înțelegeți că cineva vrea să mă bage în pușcărie pentru acest lucru? Vedeți la ce demență s-a ajuns? De ce să nu fac? Le fac pe toate. Și pot să le fac pe toate în același timp.

trebuit să mă dau să mă lupt cu sistemul

Ni s-a spus mai târziu, fiindcă de fapt ea era o clădire drăguță, cu aer de vilă. Și-aveau nevoie să se ardă totul pe-acolo. Din multe motive. Și eu am oprit acest vandalism, asta am făcut. Am oprit piața, am calmat lumea și-am dat o temă. „Purtați-vă frumos”, am spus eu, „ne vede o lume întreagă acum, tot globul. Să nu ne facem de râs. Nu spargeți, nu furați, nu distrugeți. Fiți civilizați.” Și așa au făcut.

Rămânând în zona conflictelor, ați spus zilele acestea că atunci când treceți printr-unul, dacă nu sînteți contestat, fie sînteți „de-al lor”, fie nu contați.

Mai spun o dată ca să fie foarte limpede pentru că mă interesează să fie așa. Sînt atacat, da. Rău și incredibil. Și eu zic următorul lucru: dacă treci prin acest tunel care-i politica românească, care nu-i un cîmp cu flori, ci e-un tunel și scapi întreg, nezgîriat nescuipat, neudat cu lături, înseamnă că ori nu contezi ori ești de-al lor. Și-ntr-un fel sînt foarte onorat că m-au atacat în halul ăsta. Că trecerea mea prin lumea politică chiar a contat, dacă m-au apucat așa. Și în mod uriaș sînt atacat. Chiar și azi. Deci am însemnat ceva.

Dar care-i varianta cea mai groaznică dintre cele două rele? „De-al lor” îl luați cum credeți.

Nu, chiar spun cu-adevărat „de-al lor”. Sau implicat în mizeriile lor, parte din afacerile lor. Asta ar fi cel mai îngrozitor. Păi dacă nu contezi, simți asta și pleci acasă imediat. Simplu.

Dar dacă ești unul din ei...

Pe cuvîntul meu că nu sînt singur

Explicați-mi cum vedeți dumneavoastră diferența asta între a fi anti-sistem și a fi singur împotriva sistemului, cum ați spus că sînteți.

Nu sînt anti-sistem, asta-i important. Dimpotrivă, pledez pentru el. Ceea ce înseamnă că sistemul democratic, care include automat, ca pietre de bază, partidele politice și viața politică este cel european și civilizat, pe care trebuie să-l curățăm, să-l îngrijim, să nu-l negăm. Asta înseamnă anti-sistem, o formă de anarhism. Eu nu sînt anarhist, eu respect legea, sistemele, instituțiile, dar sînt singur. Pentru că a trebuit să mă dau deoparte, să fiu singur și să mă lupt cu sistemul. Pentru că el mă urmărește peste tot, mă atacă peste tot, chiar și-atunci cînd sînt parte dintr-însul. Și-atunci m-am retras ca să rezolv această problemă. De unul singur. Țasta este motivul pentru care n-am avut altă soluție, într-o seară, acum două nopți, decît să mă declar independent. Să încep să mă comport avînd acest stațut.

E o boală de demult singurătatea aceasta?

Nu, nu cred asta deloc. Nu e nici o plăcere. E îngrozitor. Și nu sînt chiar singur. Asta a fost prima declarație. Acum că au trecut una – două zile,

este incredibil ce reacție publică s-a stîrnit. Și încă semnăturile acestea ale oamenilor nu înseamnă nimic. Este incredibil ce reacție publică românească există și cînd spun asta mă refer la telefoane londoneze, din Las Vegas, Australia, din toată Europa și lumea întreagă, la oameni care mă sună și-mi spun că-mi sînt alături și fac orice ca să mă ajute și vor să știu că nu sînt singur. Pe cuvîntul meu că nu sînt singur. Și atît de reconfortant e acest răspuns al națiunii, care e absolut fabulos. Nici nu l-am sperat, nu mi-a trecut prin cap că mai există atîta romantism, atîta donquijotism.

Atunci, dacă știți că nu sînteți singur, știți ce-o să faceți?

Eu deja mă simt victorios. Dacă obțin sau nu 100.000 de semnături (marți cred că le numărăm) e aproape egal. Pentru că atîta energie și simpatie publică și ajutor, pînă la urmă, am primit, încît deja există o demonstrație, o forță uriașă care s-a mișcat și care există. Țasta e răspunsul. Sînt foarte liniștit și satisfăcut acum. Chiar dacă mă vor învinge în continuare. Pentru că dacă nu izbutesc acel 100.000, iarăși sînt învins. Rămîne cum zic ei.

Înainte să primiți, însă, sprijinul de care vorbiți, ați trăit sfîrșitul dumneavoastră de lume?

Da. Da, așa este. Am plecat trist, a fost o seară în care am plecat acasă trist, pe jos, era frig și bătea vîntul, într-un oraș cum este Bucureștiul, noaptea. Parcă bătut. Dar a fost o noapte în

„Este incredibil de reacție publică s-a stîrnit.”

„Dacă obțin sau nu 100.000 de semnături mi-e aproape egal.”

care mi-am găsit puterea și asta mi-a dat-o familia, în primul rînd. Nu prea e genul meu ăsta, să mă retrag, în tăcere. Mi-am scuipat în palme și-am

zis „V-arăt eu vouă!”. ■

Mircea Diaconu, o carte în fiecare concediu medical

de Ioan STOLERU | ioan.stoleru@opiniastudenteasca.ro

Actorul Mircea Diaconu a fost prezent joi, 20 martie, la Librarium Palas Iași, în fața unui public de peste 200 de persoane, pentru a-și lansa romanul „La noi, cînd vine iarna”. Cartea, publicată prima dată în 1980, a reapărut în 2013 în colecția „Fiction Ltd.” a editurii Polirom și este povestea unui copil de 9 - 10 ani într-un sat „din perioada obsedantului deceniu”, văzută prin ochii acestuia. Alături de autor au fost prezenți Oltița Cîntec, critic de teatru, Nicoleta Munteanu, profesor de limba și literatura română la Colegiul Național Iași și scriitorul Lucian Dan Teodorovici. Prezentarea romanului a fost urmată de un dialog cu publicul și redactorii revistei „Alecarr”.

„Este o carte de care m-am atașat enorm în copilăria mea, pentru că am citit-o atunci, într-o primă variantă, și care mi-a marcat copilăria. După ce am citit-o, am început să număr de cîte ori mă dau cu sania într-o iarnă și am încercat să-mi depășesc recordul iarnă de iarnă. Iar anul trecut, cînd am vrut să mă simt din nou copil, m-am îndreptat din nou spre carte și am avut o surpriză extraordinară, pentru că acum am putut-o citi cu ochii unui matur și am văzut cît de mult funcționează la nivelul ăsta”, a mărturisit scriitorul Lucian Dan Teodorovici. Acesta a adăugat că romanul nu este doar o carte pentru „copiii maturi”, pe care-i poate fascina, dar și pentru adulți, „care o pot înțelege pe planul ei secund”.

Criticul de teatru Oltița Cîntec a explicat că Mircea Diaconu joacă ca scriitor un rol, devine o voce prin scris care prin intermediul unui per-

sonaj – copil prezintă întîmplări de viață, de istorie, „o pagină dramatică din istoria României, aceea a anilor ‘50”. Prin cărțile sale, acesta se înscrie într-o listă de actori care au cochetat și cu poezia sau proza, cum a fost Emil Botta sau cum sînt Mircea Albulescu, Horațiu Mălăele și alții. „Cartea te face să te simți foarte bine ca lector. Mie mi-a amintit foarte mult de copilăria mea la bunici. Este bine scrisă și are mult umor, acțiunea fiind dezvoltată și susținută după toate regulile unei narațiuni solid construite și ținute cu o mîna de scriitor foarte sigură pe ea”, a adăugat Oltița Cîntec.

„Iertați-mă, vă stric toată regia”, a intervenit actorul Emil Coșeru, dornic să citească un pasaj din cartea fostului său coleg de cămin:

„Luna a ajuns în dreptul ferestrei și parcă e mai mare, citește. Nu mă înșel, acum e cît geamul, simt iar viermele în cap, dar nu mă supără decît că lumina crește și mi se aprind ochii. E un fel de dor de orice. Luna s-a umflat cît ferestra și vrea să intre înăuntru, pereții s-au crăpat și ciorile intră în salon. S-au așezat pe becul orb și-l ciugulesc. Petecul de mătase roz din palmă a luat foc, apoi am luat și eu foc, florile de pe pijameaua mea miros a trandafiri. Cred că am început să țip, dar nu de durere, mă supără că tata stă în frig, iar eu nu pot să mă mișc, să alerg prin zăpadă, să mă sting, și dacă Alexandra n-ar fi avut cămașă roz, nu s-ar fi întîmplat nimic.”

Profesorul Nicoleta Munteanu a recunoscut că nu a reușit să plaseze romanul lui Mircea Diaconu într-un context stilistic, „ceea ce cred că

este extraordinar pentru o carte, să nu reușești să raportezi scriitura unui autor la alți autori”. A adăugat însă că pe parcursul lecturii i s-au perindat prin minte J.D. Salinger și William Faulkner, iar din literatura română Marin Preda, în relația dintre tată și fiu și ceva din stilul Simonei Popescu, din „Exuvii”. Nicoleta Munteanu a adăugat că romanul se definește în primul rînd prin vocea narativă, care este asumată de perspectiva inocentă a unui copil care treptat se confruntă cu ce înseamnă realitatea, una tulburătoare. „Romanul nu se desfășoară din punct de vedere epic pe orizontală, ci mai degrabă într-o spirală, într-o suită de volute care devin din ce în ce mai largi, și finalul acestuia ne obligă să recreem frînturile narative din cele nu foarte multe pagini care îl constituie din perspectiva unui rol mai larg decît acela care pare că se insinuează treptat în existența copilului-narator”, a explicat cadrul didactic.

„Meseria de actor e ca o mașină de tocat”

Actorul și scriitorul Mircea Diaconu a recunoscut că e un miracol că parte din filmele românești vechi s-au relansat, sînt văzute și gustate de generațiile mai noi și au un succes pe care nu-l bănuia nimeni, bucurîndu-se că și cărți vechi încep să conteze din nou, printre care și cartea sa, „La noi, cînd vine iarna”. „M-am întîlnit zilele acestea, azi la Iași, ieri la Gura Humorului, cu oameni care mi-au dat putere să revin și să scriu mai departe”, a spus autorul, promițînd că această putere îl va ajuta să scrie alte două povestiri cu același personaj pe mă-

sură ce crește, următoarea avîndu-l pe protagonist la 16 – 17 ani și apoi, ultima, la maturitatea „acestui tip de copil”. „Pun mare nădejde să le fac într-un timp cît mai scurt și să vi le ofer, dacă mă îmbrățișați astă seară.”

Autorul le-a povestit celor din public cum s-a apucat de scris, spunînd că pînă la o vîrstă nu scrisese nici un rînd, însă „la un moment dat am simțit cît de rece și de urîtă este viața; dincolo de această pasiune profesională (n.r.: teatrul), simțeam răceala acelei realități; și ajungeam acasă într-o cămăruță de serviciu, de un metru pe doi metri, cu un pat pliant și o măsută și-o chiuveță, fără toaletă, toaleta era pe stradă, la 100 de metri, un vecu public. Și ajungeam acasă cu lucruri urîte în mine. Și la un moment dat am avut un creion și am scris trei, patru rînduri, ca o descărcare nervoasă. M-am simțit foarte bine și am adormit liniștit”. Mircea Diaconu a descoperit astfel că aceasta era calea pentru a se calma, scriind cîteva rînduri noaptea, cînd ajungea acasă. A mărturisit că și acum, în ziua de azi, se simte mult mai bine după ce scrie, scăpînd de enervări și acumulări.

„Meseria de actor e ca o mașină de tocat, în care cineva te înfundă, te îndeasă, te toacă și te scoate pe partea cealaltă mereu în altă formă”, a spus Mircea Diaconu, spunînd că în zeci de ani de filme, navete, muncă și nopți nedormite, în fiecare concediu medical a scris cîte o carte, „cărți mici, cît un concediu medical”. A mai mărturisit că vorbește sînt puține pentru că scrie pentru prieteni, „și nu pot să-i chinui cu vorbe multe, cu cărți lungi”. „Această carte, de exemplu, am scris-o pe un concediu medical ideal. A fost o hepatită, șapte luni concediu, fără să te doară nimic, o minune.”

Drumul lor spre scenă nu s-a văzut pe ecranul celor care-i urmăreau de-acasă. În culise, când camerele nu erau pornite, mentorii le-au spus câteva cuvinte de încurajare, apoi s-au aruncat în fața juriului cu o teamă care nu li s-a citit pe chipuri. Cei care-au dus vorba despre trupele lor de dans sau despre vocile în care profesorii, așezați în public, au crezut din toată inima, sînt încă necopți. Încheieturile nu le pocnesc încă, vocile răsună viu, dar uneori îi părăsesc toate puterile. Atunci găsesc, cumva, energie, pentru că telespectatorii Megastar sau Românii au talent vor spectacol, muzică, viață. Iar ei, așa tineri, însă niciodată singuri, construiesc tabloul pe care românii vor să-l vadă pe ecrane. Și chiar dacă nu se întorc decît pentru câteva ediții, faima e savuroasă, oricît de puțin ar ține.

Tinerii care și-au Fie că au dansat sau au cîntat, ei au ținut

Căpșuna cu coregrafii de stradă

de Paul ANDRICI | paul.andrici@opiniastudenteasca.ro

În 2011, cinci băieți s-au adunat în trupa RoQfellaz ale școlii de dans Quasar Dance și s-au avîntat cu capul înainte în diferite competiții televizate, dar la emisiunea „Românii au Talent” și-au găsit un public și un juriu care i-au punctat pentru mișcările lor pînă în semifinală. Printre acești băieți se număra și Andrei Raicu,

Capshu recunoaște că mai are și un alt motiv pentru care a renunțat la Quasar și RoQfellaz, ce este legat și de Iași. Pentru cei ca el, orașul nu oferă prea multe posibilități de a-și face un train din dans, dar mai ales din streetdancing. Oricît de mult s-ar strădui mai departe, nu-și vede viitorul clădit doar pe câteva mișcări și o

„Eram la televiziunea națională, tot ce făceam era transmis în direct și plus că era și cea mai mare scenă pentru noi. Orice greșală ar fi fost văzut de o țară întreagă.”

sau Capshu, după cum era strigat printre colegi, care acum a renunțat la antrenamente și concursuri pentru o altă comisie, cea de licență.

Tînărul este student în ultimul an la Facultatea de Litere, pentru care „am luat o pauză de la Quasar tocmai pentru că aveam nevoie de timp să mă ocup și alte lucruri, cum ar fi lucrarea de diplomă”. Pe sub ochelarii cu ramă groasă i se conturează cearcăne adînci, dar Capshu ține capul și spatele drept, pentru că așa a fost învățat de dans. Orice mișcare trebuie să înceapă dintr-o poziție ca de colonel, iar băiatul încă reține cu drag toate regulile învățate la școala de dans. De fapt încă mai pare să cochetze cu activitatea ce l-a dus pînă în semifinale la „Românii au talent”, cînd a apărut și pentru prima dată pe micul ecran cîntînd live. „Eram la televiziunea națională, tot ce făceam era transmis în direct și plus că era și cea mai mare scenă pentru noi. Orice greșală ar fi fost văzut de o țară întreagă, așa că-ți poți da seama de presiunea de pe capul nostru”, îmi povestește cu o oarecare împăcare în glas tînărul.

Filmul din copilărie

La competiție, trupa a concurat cu stilul de dans „street dancing”, unul pe care Capshu și l-a însușit după ce a văzut pelicula „Step Up 2”. De învățat, a fost sprijinit de doi „antrenori” sau mai degrabă mentori din București dar pofta pentru mișcări pe ritmuri de hip-hop și reggae i-a pornit de la câteva imagini pe care a încercat să le imite cît de des putea. „Porecla asta, Capshu, de fapt tot pe atunci am primit-o. Aveam părul mai pletos și un amic mi-a zis ceva de genul «Ce cap de căpșună ai» și așa am devenit Căpșună. Fofo, liderul trupei a scurtat-o și a rămas doar Capshu”, îmi spune Andrei, mișcîndu-și mîna prin părul tăiat scurt.

De ndată ce și-a făcut rost de o poreclă și o oarecare bază în street dancing, tînărul s-a înscris la Quasar Dance unde l-a cunoscut pe unul din cei care aveau să-l învețe chiar mai multe dans. „Toate stilurile pe care le știu sînt din patura de streetdance, nu știu dacă m-aș putea mula pe, să zicem, populară sau vals. Cei doi mi-au arătat multe, m-au ajutat să evoluez dar așa am rămas blocat și pe o singură pasiune”.

participare la o emisiune televizată. Chiar și așa, „indiferent dacă o să devină doar un hobby, este pasiunea vieții mele pe care o să mă axez dacă cu n-o să meargă cu facultatea”. ■

Dansurile lui Căpșună au fost inspirate de filmul „Stept Up 2”.

Alexandra a fost, pentru unii, Megastarul.

Onduleurile se țin cu latino și operetă

de Ana-Maria BUCUR | ana.bucur94@yahoo.com

În 2008 cînd echipa „Megastar” făcea preselecții, căutînd voci în toată țara, ea nu s-a lăsat descurajată. Alexandra Crăescu, fata cu părul creț din micul oraș Moinești, s-a prezentat la audii. „Am participat nu doar cu speranța că voi cîștiga, ci ca să și capăt experiență, să mă fac cunoscută lumii întregi și să-mi dezvălui dragostea pentru muzică.” Același motiv l-a avut cînd a participat la cea de-a patra ediție a concursului Vocea României și a intrat în echipa Loredanei Groza. „Acolo totul se bazează pe show și pe audiență, pe cînd la Megastar am contat și noi, oamenii din spatele vocii. În plus, acesta a fost concursul care m-a marcat. Am văzut ce înseamnă cu adevărat să fii în priză, să fii sub lumina reflectoarelor tot timpul și să fii impecabil continuu ca om, ca artist, ca interpret.”

Alexandra e bucuroasă că a apucat, la 24 de ani, să cînte alături de Marius Nedelcu de la Akcent, Ștefan Banică și Tudor Chirilă. Iar colaborarea cu Teatrul Național de Operetă „Ion Dacian” i-a deschis o porțiță și spre scenele din străinătate. La teatrul din Budapesta a susținut un recital alături de actorul japonez Onoda Ryunosuke „Este un tînăr foarte talentat și cu un bun simț ieșit din comun. De profesionalism nici nu mai vorbim. A fost un pic dificil pentru că nu vorbea engleză, dar avea translator. A fost o adevărată provocare pentru mine să cînt un duet în germană și japoneză”, povestește amuzată Alexandra. A cîștigat atunci, în 2013, trofeul, cu piesa „I dreamed a dream” din musicalul „Les Misérables”. „Aveam de ales între arii din «Rebecca si Rudolf», dar am decis că prin această piesă mă pot exprima așa cum îmi doresc. După ce am ascultat-o prima dată, am știut că e perfectă!”.

Un zîmbet pînă în finală

Printre bucele roșii răsare un zîmbet de învingătoare, cuvînt după cuvînt. Nu a trecut de preselecțiile Eurovision de anul acesta, dar sigur va mai participa. Între timp mai dă o notă de feminitate pieselor celor de la Direcția 5. „Am tras voci pe albumul de anul trecut «Zîmbetul face minuni» și pe piesa «O fată ca ea». M-au chemat ca de obicei să îmbrac piesa «cum știu eu mai frumos», cum spune Marian Ionescu și a ieșit această baladă superbă.”

Scena a devenit parte din viața ei și încearcă să fie mereu cît mai aproape de ea. De aceea a devenit solista trupei Americas cu care cîntă prin localuri din întreaga țară. „Alexandra de pe scena operei și Alexandra din trupă sînt de fapt una singură, care încearcă să fie o profesionistă în ambele cazuri”. Concertele Americas sînt un bun prilej de a-și lansa propriile piese, pentru că uneori versurile îi ies și ei din suflet.

„Pe viitor voi compune cît mai multe piese. Este o piesă de vară care sper că va avea un impact pozitiv asupra oamenilor”, spune Alexandra cu emoție în glas. Singurul lucru care îi umbrește uneori zîmbetul zi de zi este faptul că, spune ea, talentele adevărate sînt îngropate sub lumina oamenilor deveniți vedete peste noapte. Cu toate astea, o să se-ntoarcă în fața juriului, la Eurovision, în fiecare an, doar-doar va ajunge să cînte, undeva, pentru România. ■

măsurat talentul pe scenele de sticlă

să-i facă pe cei care i-au îndrumat mîndri de ceea ce au crescut.

Laura își iubește țara, Basarabia, și a cîntat, pentru ea, între apele Nistrului și-ale Prutului.

Glasurele înnodate pe clape

de Doina SÎRBU | doinasirbu@hotmail.com

Parcurgea zeci de kilometri pe zi dus și întors, o navetă din Grigoriopol, Transnistria, pînă la Chișinău. Diminețile le petrecea în studioul de înregistrări, iar după amiezile fugea la școală. Seara își pregătea temele pentru ore pentru ca a doua zi să ia drumul de la început.

„Mama este persoana care m-a motivat să cînt. Micuță fiind, ea îmi fredona cu glasul ei dulce cîntece de leagăn, ca să adorm mai bine, veghindu-mi astfel somnul. Mai târziu am memorat aceste cîntecele și mi le cîntam singurică, iar mama mă cuprindea și stătea cu mine pînă nu adormeam. Laura e o blondă cu ochi albaștri, iar zîmbetul i se înseninează ori de cîte ori vorbește despre muzica din viața ei. „Mereu a făcut parte din mine. Am trăit alături de ritm, tempo și versuri.”

Daniela, prietena ei din copilărie îi este și acum alături, o privește lung, cutreieră fiecare polioară din amintiri și realizează că mereu a făcut parte din viața fetei: „Mă uitam recent la poze. Ambele, eu și Laura, eram micuțe și îmbrăcate în rochițe de păpuși. Gesticulam haotic, mimam emoții care trebuiau să

le transmită cîntecul sau așa credeam noi.” Fetele rîd și se ghiontesc una pe alta. „Atunci cîntam în duet, eram două păpuși care doreau să devină vedete”. Acum sînt studente la Iași, Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”, la specializarea Jurnalism. „Mereu mă gîndeam că voi avea o a doua profesie pe lângă cea de cîntăreață, ca într-un final să o aleg pe cea de jurnalist”, spune studenta privind-o pe prietena sa, ce mereu îi zîmbește. Stă în cămin împreună cu alte patru fete, iar Daniela o vizitează adesea, nu pot să se despartă după ce o viață au fost împreună.

Versuri între chitară și pian

Cunoaște bemolii grei și afiția diezi ai chitarei alunecă pe alb, pe negru, pe clapele pianului. Fratele e cel care i-a urzit să cînte la pian. El a fost la Școala de Muzică în copilărie, iar pianul era instrumentul pe care îl studia. „Eu eram întotdeauna entuziasmată să ating clapele acestui instrument, deși nu aveam idee cum să cînt, doar imitam, iar la 6 ani am hotărât să învăț la școala de muzică

din Grigoriopol „Timofei Gurtovoi, pe care am absolvit-o deja de 6 ani cu succes.”. Nu a fost împinsă de nimeni, chiar dacă mama ei este profesoară de muzică la Liceul Teoretic „Ștefan cel Mare și Sfânt”, din orașul Grigoriopol din Republica Moldova, unde a studiat și Laura. „Aveam 6 ani cînd m-am decis să fac muzică, iar mama și tata m-au susținut.”.

Își iubește țara și a încercat să se promoveze între apele celor două riuri, Nistru și Prut. „Am fost laureată a concursului «Hai să dăm mîna cu mîna», secțiunea muzică populară,

sus”. Zîmbește cînd răscolește printre amintiri. S-a atașat de colectiv, de compozitor, iar cînd dinspre ei a venit lovitura, a durut mult. Vorbește încet în timp ce privirea-i alunecă prin toată camera. „Am aflat că Anatol Roșcovan, profesorul ce mereu mă susținea, e bolnav de cancer. Venea sleit de puteri în studioul de înregistrări, dar își ducea pînă la sfîrșit munca.” În scurt timp farmecul acelor ani și-a schimbat culoarea. Nu s-a oprit, dar îi era greu să se descurce. „E ca și cum ai învăța singură”, iar zîmbetul de pe fața Danielei s-a șters și

„Am aflat că profesorul ce mă susținea e bolnav de cancer. Venea sleit de puteri în studioul de înregistrări, dar își ducea pînă la sfîrșit munca.”

am participat la lansarea CD «Lumea copilăriei», am reușit să apar și la televiziune la emisiunea «Ring Star», se bucură ea. Nu a cîntat doar acasă, în Basarabia, și-a încercat norocul și la Festivalul Internațional de muzică populară „Mugurelul” din Dorohoi sau la Festivalului Internațional de muzică populară „La fîntâna dorului”, în Șimleu Silvaniei.

„Uneori răgușeam, aveam nevoie de odihnă, deseori aveam nevoie de multe exerciții de încălzire a vocii, pentru a putea ajunge nota de

cuvintele prietenei sale o frîng. O cuprinde și îi șoptește ceva la ureche.

De mîna cu mama a ieșit, însă, iar pe scenă. Se îmbolnăvise și pentru că respira tot mai greu pianul a început să șoptească sub palmele ei, iar vocea și chitara nu mai răsunau nici ele allegro.

„Îmi era greu să alerg dintr-un oraș în altul în fiecare dimineață, printre ore de canto, fără prea mult timp liber. Acum, însă, îmi pare rău că nu mai cînt.” ■

Teascul în care a mustit muzica de petrecere

de Mădălina OLARIU | madalina.olariu@opiniastudenteasca.ro

„Mă crezi că nu mi-aș dori să am o carieră ca a lui Smiley sau ca a Loredanei Groza? Poate e comic, dar aș vrea să fie ca a lui Fuego, pentru că nu contează să fii în top, ci să fii iubit de persoane”, spune rîzînd Andrei, care își amintește de ultima dată cînd a cîntat alături de Fuego la o petrecere.

După trei participări la X-Factor și Megastar, Andrei Bordianu crede că experiențele de acest gen sînt asemenea unor explozii. În urma lor, rămîi cunoscut pentru maximum

o imagine și cam atît”.

De atunci a început să cînte la baluri ale bobocilor sau alte petreceri unde era chemat pentru o melodie sau două, ajungînd în timp să fie cunoscut în toată zona Moldovei. „Din perioada facultății am început, mai mult ca o joacă, apoi acum trei ani mi s-a propus să fac parte dintr-o formație din Pașcani, iar din noiembrie am propria formație aici în Iași”, adaugă spunînd că nu se aștepta ca „Andrei Bordianu și Frații Dominte” să fie cunoscuți și chemați la petreceri atît de repede. Chiar dacă încă nu au propria sala de repetiții, saxofonul, clapele, trompeta și vocea lui își găsesc momentan loc în casa unuia dintre membri, alături de părinți care cu sau fără voie, îi ascultă.

Vin cu gust de note muzicale

La ultima participare de la X-Factor din vara anului 2013, cînd a fost întrebat de Delia care este ocupația lui de bază, răspunsul a venit natural: oenolog. „Nu am avut ce face și am spus juriului că asta sînt eu de meserie degustător de vinuri și de acolo au pornit toate glumele. Cheloo spunea că aș putea cîștiga X-Factor și nici măcar să nu realizez, pentru că aș fi prea beat”, spune amuzat de idee tînărul care își trece mîna prin părul în care vîntul își face de cap.

Și într-adevăr, dacă ar putea, Andrei s-ar declara degustător de muzică, mereu amețit de aburii melodiilor. „Weekend-ul trecut am fost liber și mă gîndeam că ceva e în neregulă cu mine, să stau acasă, să nu cînt la nici o petrecere”, explică adăugînd că la X-Factor nu a mers mai departe din cauza lipsei de timp din cauza petrecerilor. Oenolog în adevăratul sens al cuvîntului este doar cu numele scris pe diplomă pentru că nu a intenționat niciodată să lucreze în domeniu. Însă Andrei crede că face asta zilnic, pentru că muzica este dintr-un soi mai dulce, pe care o degustă tot mai des. ■

La ultima participare la X-Factor cînd Delia l-a întrebat care este ocupația lui de bază, răspunsul a venit natural: oenolog. „Cheloo spunea că aș putea cîștiga X-Factor și nici măcar să nu realizez, pentru că aș fi prea beat”, spune amuzat.

un an de zile dacă nu știi să îți întreții fanii sau, mai rău, poți fi uitat cu ușurință. Iar el preferă să și-i apropie sau să îi atragă cîntînd la orice petrecere, de la nunți și botezuri pînă la aniversări și majorate. Iar ideea a pornit după participarea de la Megastar din 2007, cînd Andrei a hotărît că muzica poate fi cîntată și de pe alte scene, mai mici. Atunci a intrat chiar după Cătălin Josan, cîștigătorul ediției de atunci, ceea ce a creat o altfel de imagine în ochii juriului. „Îți dai seama că atunci cînd au făcut diferența, eu eram oarecum trimis acasă direct. Așa că încă de atunci am zis că decît faimos și fără bani, mai bine mai puțin faimos, dar cu bani în buzunar, pentru că sincer, totul la emisiuni de genul e ca să îți formezi

Dacă ar putea, Andrei (stînga) ar fi degustător de muzică.

Baladele lui Clayderman au jucat teatru

Pianistul a înmînat partiturile celor din public.

Atunci cînd își îmbracă sacoul negru și se așază atent în fața pianului, Philippe Pages îmbracă de fapt un alt costum, cel al publicului. Devine Richard Clayderman, așa cum este cunoscut pianistul din mîinile căruia ies balade de dragoste. Joi seară, începînd cu ora 19.30 sala mare a Teatrului Național „Vasile Alecsandri” din Iași a îmbrăcat și ea o altă haină. Cea a publicului care timp de trei ore și-a închis respirația în palme.

Pe durata concertului, atmosfera a fost una calmă.

de Mădălina OLARIU | madalina.olariu@opiniastudenteasca.ro

Asemenea unei casete derulate cu un creion, concertul pare să fie redus de la reala intensitate. Violoncelele de pe scenă par să clipească fiind ciupite încet, iar viorile se înclină la fiecare atingere de arcuș. De la pian, după fiecare piesă, Clayderman își ia degetele de pe clape strîngîndu-le în pumn ca și cum ar da drumul aplauzelor din propriile mîini. Ca niște luminări suflate grațios, luminile din sală s-au stins pe rînd, lăsînd doar instrumentele să pîlpîie sub atingerile degetelor. Cu ochii închiși, dar cu simțurile ascuțite la sfîrșitul fiecărei melodii, publicul nu știe dacă să aplaude sau să se abțină pentru a nu sparge liniștea.

Daruri învelite în melodii

După fiecare colaj sau după fiecare melodie, Clayderman se ridică tiptil de la pian și își împarte partiturile în primele rînduri. „Eu, eu le-aș vrea eu, cînt la pian”, spune într-o franceză timidă o doamnă care în-

tinde mîna după foi. Pianistul le înmînează, apoi își tamponează încet fața și își trece mîna prin păr ca și cum s-ar pregăti pentru ceva ce îi solicită mai mult emoțiile.

Începînd în engleză și continuînd

Din spate viorile cresc în intensitate, iar tobele încep să bată ritmul din ce în ce mai puternic. Cu mîna stîngă pianistul apasă clapele energic, iar cu dreapta abia dacă le atinge.

cu o franceză rapidă pe care urechile noastre o percep fragmentat, ne spune că are pregătită o poveste pe care vrea să ne-o spună. Și întorcîndu-se la pian, ca și cum ar vrea să cuprindă toate clapele în suflet, viorile încep să cînte „The winner takes it all”, continuînd cu frînturi din cele mai cunoscute melodii ale formației ABBA fără pauză, unite sub forma unui colaj.

O albină imaginară își împrăstie bîzîitul în toată sala care își acope-

ră discret urechile. Cu bețele de la tobe în loc de arme, toboșarul sare pe scenă și încearcă să o prindă. Scoțînd un pistol de după pian, Clayderman o caută și el cu privirea și se liniștește abia după ce insecta de pluș cade pe scenă, sfîrșind rîsete în public. „I just call to say I love you, un tri-

but pentru Stevie Wonder”, spune pianistul devenind serios.

În căutarea dragostei

Cu o atingere moale a degetelor, acestea alunecă pe clapele pianului și se oprește cît să poată ține și tobele ritmul. Ne întoarcem în anul 1976 cînd o baladă lină de pian a fost cîntată de 20 de artiști, însă doar unul dintre ei a fost ales datorită modului de a cînta și de a-și lipi încet

mîinile de pian. „Ballade pour Adeline.” Sala nu mai respiră pentru fiecare în parte, ci pare că răsuflă pentru toți la un loc. Abia atunci cînd viorile nu mai sînt doar ciupite, ci arcușul pare să le atingă mai tare, începe și sala să lumineze și să strîngă cîte un șir de aplauze din primele rînduri.

„Love plays the main role” (Dragostea joacă rolul principal), spune o voce masculină gravă care răsare din întunericul sălii. Așteptînd continuarea, o vioară singură începe „Titanic Symphony”. Clayderman intră din nou în scenă aproape tiptil și pe nevăzute, însă este zărit de cei din public.

Din note mici, pe care urechile noastre abia le aude, melodia se transformă într-un soi de marș, arcușurile instrumentelor agităndu-se în

aer. Însă pianul calmează din nou atmosfera și continuă „My heart will go on”.

Nu ieșim din atmosfera calmă, ci ne țintim privirea către pian. Încrunțat, vorbind parcă cu sine, Clayderman dă drumul unei balade aparent lentă: Spartacus Adagio. Însă din spate viorile cresc în intensitate, iar tobele încep să bată ritmul din ce în ce mai puternic. Cu mîna stîngă pianistul apasă clapele energic, iar cu dreapta abia dacă le atinge. Se așterne liniștea atît pe scenă cît și în sală.

„Viața mea e ca e o poveste de dragoste care are două personaje: pianul și voi, publicul”, ne spune aproape șoptit pianistul, făcînd o plecăciune către public. Iar noi îl credem. Mai ales atunci cînd melodia care ne este dedicată este „You raise me up”. ■

GHILIMELE ÎN ABSENȚĂ

Monstrul uneltit între coperți

de Anca TOMA | anca.toma@opiniastudenteasca.ro

La ieșirea „Golem”-ului din paginile cărții semnate de regizorul Alexander Hausvater, creatorul lui nu a fost de față. În foaierea lojelor, la Teatrul Național „Vasile Alecsandri” din Iași, s-au strîns însă vinerea trecută, pe 21 martie, de la ora 12.00, oameni care au simțit puterea scriiturii și-a stilului regizoral ale lui Hausvater.

Actorii Emil Coșeriu, Adi Carăuleanu și chiar protagonistul piesei „Golem” din stagiunea curentă, Doru Aftanasu au ascultat cuvintele criticului Ștefan Oprea despre spectacolele-imagini pe care le pictează regizorul, despre ritmurile viziunii sale. „Prima colaborare cu el a fost în 1998. În acea perioadă s-a petrecut un fenomen care nu mai avusese loc la Iași. Aici au fost invitați aproape toți regizorii români din prima linie, Alexander Hausvater fiind cel mai important, cred eu, iar el s-a întors de șapte ori în 16 ani”, a spus Ștefan Oprea.

Cartea apărută la editura Tracus Arte, cuprinde trei texte dramatice, „Golem”, „Diario Dracula” și „Amoc”, fiecare purtînd marca spiritualității iudaice, din care autorul

s-a inspirat în desenarea tablourilor fiecărei piese, pe scenă.

Emil Coșeriu, actorul ce interpretează rolul rabinului care creează un monstru capabil să înfrunte răutatea abătută asupra comunității sale evreiești, a menționat o frîntură de replică născută din cuvintele fostului prim-ministru israelian Ariel Șaron la o întîlnire cu palestinienii. „Cînd dușmanii noștri își vor iubi propriii copii mai mult decît ne urăsc pe noi...”, spune acesta, iar Hausvater i-a închis vorbele într-o piesă de teatru amețitoare, încărcată cu simbolistică. De la copacul care domnește în mijlocul scenei pînă la răzvrătirea monstrului împotriva creatorului, actorii au simțit că-n opera lui Hausvater apasă un univers greu.

Foaierea lojelor e străjuit de anii în care clădirea a fost ridicată, apoi renăscută. „Acest Teatru”, cum scriu gravurile, a strîns printre perdelile imaginii unui regizor fabulos, spun actorii. Și chiar dacă autorul n-a fost prezent, actorul Doru Aftanasu a purtat, parcă, încruntarea Golemului pe chip. Iar cînd ușile s-au izbit greu la intrare au răsunat ca blestemul rabinului. ■

PRIMĂVARA VINE PE POANTE

Baletul florilor de-o șchioapă

de Cătălina DOBROVICEANU | c.dobrovicenu@opiniastudenteasca.ro

Primăvara a năvălit în sala mare a Ateneului Tătărași cu vuiete de copii, foșnete de tutuuri și glasuri de părinți, care de care mai agitați. La spectacolul Clubului de Balet de vineri, 21 martie, emoțiile și-au făcut culcuș, mai degrabă, în fața scenei, unde mamele și tații păreau mai nerăbdători decît dansatoarele gătite ca florile de sezon. Fiecare fată a avut costumul alb împodobit cu fel și fel de ornamente. Verzi pentru ghiocei, galbene pentru frezii și roșii pentru lalele.

În învălmășeala din sală, toți copiii păreau niște titirezi neastîmpărați, care s-au potolit doar la semnalul profesoarei de dans. De după cortină, mîna subțire a balerinei a reușit să strîngă printr-un singur gest toate florile din sală. Odată luminile stinse, aparatele de fotografiat s-au deschis, iar tații, aliniați la

marginea scaunelor au început să pregătească focusurile. Blițurile au izbucnit cînd două mogîldețe, în costume roșii, au apărut pe scenă. Ele au fost, de fapt, protagonistele poveștii închipuite de coregrafa Simona Petrilă, care și-a imaginat cum o păpușă poate prinde viață, în pași de balet. Spectacolul s-a împărțit între flori, zîne și o copilă care și-a luat cea mai dragă jucărie cu ea, în vis, acolo unde nu era decît muzică și dans.

Profesoara a fost și ea pe scenă cu balerinele sale, însă ochii i-a avut numai la copii, dirijîndu-i de la o mișcare, la alta. Cînd lalelele își întindeau brațele, amintindu-și cum trebuie să își țină degetele, freziile formau o coroană în jurul lor. Iar cînd freziile se adunau în mijlocul scenei, ghioceii ar fi trebuit să stea astîmpărați, într-o parte. Fiind

cei mai mici din tot grupul, nici că a fost chip să asculte întru totul de coregrafă. „Ia uite la aia mică din colț cum se zbenguie. Îi place cîntecul, nu glumă!”, șușoteau mamele de pe scaun.

Din cînd, în cînd, cîte-o balerină se mai întorcea spre sală și făcea din mîna, numai ea știind cui, căci răspunsul venea din cu totul alt rînd. „Îi fac și eu din mîna, să mă vadă, ca să nu aibă emoții”, a lămurit-o scurt o doamnă pe colega ei de rînd, care își căuta din priviri fata. Cum a văzut-o, cum a început să-și fluture și ea brațul drept.

Ghioceii s-au dat la o parte cînd au intrat pe scenă zînele, împodobite cu flori roz și singurele care au dansat pe poante. Ceva mai sigure pe ele, fiind și cele mai mari, și-au luat cîte un reper și au pornit din vîrfurile picioarelor și ale degetelor cîte o arcuire în sincron.

Tot ele au tras și cortina peste visul cu flori și păpuși care au prins viață. De probă, doar, pentru că titirezii încă mai aveau de învățat. ■

În momentul în care Ucraina refuza să semneze asocierea cu Uniunea Europeană, toată lumea privea spre ea ca spre o națiune trufașă, condusă de oligarhi și care ține în mână gazul către Europa. Crimeea însă a scos la iveală tot tumultul din societatea din Ucraina. Dacă Euromaidanul a adus sute de mii de oameni în stradă pentru a-l da jos pe Ianukovici, săptămîna trecută, la Donetsk, zeci de mii de oameni îl cereau reînscăunat. Iar prin anexarea Crimeei, Rusia ajunge acum la porțile NATO și UE. Problema va rămîne însă de care parte a Ucrainei se va trage granița finală.

Anexarea Crimeei, primul pas spre reunificarea URSS pe ușa din dos

La început de primăvară, se pun bazele unui nou război rece.

Există șanse mari ca trupele rusești să nu se oprească la Sevastopol.

Ucraina: termenul fix al unei ecuații cu necunoscute variabile

Pentru a anticipa ce ar putea să urmeze în conflictul Rusia-Ucraina și către ce s-ar putea îndrepta lucrurile, trebuie să plecăm de la datele de bază: conflictul este, în ciuda tușelor foarte regionale ale tensiunilor la care sîntem martori cu toții – un termen mai complicat în ecuația formării unui coridor neutru și incert între Occident/ Uniunea Europeană, pe de o parte, și, pe de alta, Uniunea Eurasiatică pe care Vladimir Putin încearcă să o creeze pe vestigiile fostului Imperiu rus.

Din acest punct de vedere, asistăm la o înclăștare care doar s-a amînat vreme de peste două decenii – și probabil că e bine că lucrurile au tăragănat atît: există destule premise și poziții de negociere care fac astăzi, spre deosebire de alte conjuncturi, posibil (nu neapărat probabil) evitarea unei acțiuni militare de amploare în regiune.

Plecînd de la aceste premise, anexarea Crimeei în urma referendumului regizat în 16 martie e doar soluția de ultim moment pe care Vla-

dimir Putin a găsit-o, odată declanșat conflictul, pentru păstrarea bazei de la Sevastopol – avanpost naval, alături de portul Tartus din Siria, în fața pozițiilor de apărare ale Occidentului. Anexarea Crimeei era previzibilă inclusiv pentru cancelariile din Vest, atente, în ultimul deceniu, la conflictele – de orice natură – înghețate în regiune.

Imprevizibilă este, însă, astăzi, viitoarea soarta a Ucrainei. Imprevizibilă din cel puțin trei motive.

Mai întîi, unul care ține de însăși Ucraina. Stat pe cît de naționalist cînd e vorba de relațiile cu Rusia, pe atît de artificial organizat, lipsit și de vocația valorilor societății occidentale, dar și de gustul de-a se replia la puternica Rusie, Ucraina este instabilă în primul rînd ca structură demografică și incoerentă ca administrare a puterii interne. Cu populația rusă masată în zona de est și de sud, pe de o parte, și cu o structură a administrației dependentă de tabelele de oligarhi, acest stat a fost lipsit, după desprinderea de URSS, de

alianțe fluente care să-i ofere o alternativă puternică și fezabilă la Rusia. Înainte de-a se hotărî oligarhii și structurile de putere de la Kiev, populația Ucrainei este ea însăși divizată.

Acest lucru o păstrează vulnerabilă atît la provocările secesioniste din partea Rusiei, cît și la incapacitatea de-a alege între Vest și Rusia: în definitiv a venit momentul unei decizii.

Al doilea motiv al acestei imprevizibilități este cît de determinată este Rusia – în fapt, cît de determinat este Vladimir Putin – să joace pe o carte tare în înclăștarea din jurul Ucrainei. Deocamdată, Rusia nu și-a adjudecat decît Crimeea, adică o prioritate mai degrabă militară decît politică și economică.

Abia de acum, cu portul Sevastopol pus la adăpost, Vladimir Putin poate trece la un plan rusesc amplu pentru Ucraina. El s-ar putea baza fie pe componentă demografică din estul și sudul Ucrainei, fie pe o componentă economică: vestul Ucrainei este slab dezvoltat din punct de vedere economic, lipsit de resurse naturale și bazat aproape exclusiv de rolul de hub pentru gazele Rusiei către Occident.

Nu trebuie omisă nici o even-

tuală componentă militară. Cei 60.000 de soldați ruși gata să intervină ar putea cu ușurința invada regiuni strategice, iar o gestiune proastă a unei atare eventualități ar putea duce la scăderea situației de sub control.

Miza e mare: o Ucraina aliniată de facto la Uniunea Europeană (nu doar prin acordul politic semnat vineri la Bruxelles) apropiere bazele SUA și NATO pînă la limita incomodă

Cristian GROSU
redactor-șef
cursdeguvernare.ro

pentru Kremlin și face din Rusia, din punct de vedere politic, un jucător minor. Fără Ucraina în saia, Rusia ar fi doar o putere regională – un stat mai mare înconjurat de sateliți nesemnificativi.

În fine, un al treilea motiv care ne face să nu vedem de pe acum finalul acestui conflict este maniera în care Occidentul se poziționează față de acțiunile concrete ale Rusiei.

În ciuda sancțiunilor (mărunte) impuse unor oficiali de rang mai mic din Rusia și în ciuda amenințărilor cu sancțiuni economice de am-

ploare, Uniunea Europeană se află într-o situație delicată. Expunerea economiei europene pe Rusia este mare, expunerea sistemului bancar se ridică la circa 136 de miliarde de dolari, contractele economice directe ale unor state prevalează uneori asupra unui interes comun care să adjucece consensul.

Poate niciodată ca acum nu a fost mai vizibilă necesitatea unei uniuni politice în UE – cu o voce coerentă și un plan clar și unitar de reacție. *Off-topic* – poate că dosarul ucrainean va cataliza, după alegerile europarlamentare (pînă atunci discuția nu poate fi deschisă, din cauza curentelor naționaliste pe care criza le agita de la Londra la Atena) ceea ce părinții actuali ai Uniunii numesc „mai multă Europă”.

Cert este că, de-a lungul celor trei direcții expuse mai sus, contează nu doar măsurile și reacțiile de o parte și de alta, ci, mai ales, modul în care acestea vor fi gestionate.

Pentru că de această dată nu va glumi nimeni. Nici Occidentul – care are nevoie de o graniță „curată” și previzibilă la Est – o noua Finlanda. Și nici Vladimir Putin, care, ca orice rus care se respectă, nu concepe țara lui Gogol altfel decît ca pe un imperiu. ■

PUBLICITATE

INSTITUT FRANÇAIS
IAȘI

EXAMENELE DELF/DALF

URMĂTOAREA SESIUNE DE EXAMENE DELF/DALF
va avea loc pe 12-13 aprilie 2014
Înscrierile se fac pînă pe 4 aprilie

Studentii Universității „Alexandru Ioan Cuza” beneficiază de **SIMULĂRI GRATUITE** de examene DELF/DALF cu **LOCUTOR NATIV**, la sediul Lectoratului de Franceză al Universității, Corp A, Facultatea de Litere, Et. 2.
Program simulări: Marțea și joia, între 14.00 și 16.00

equipe.iasi@institutfrancais.ro // 0769 055 203 ; 0232 267 637
bd. Carol I nr. 26, Iași // www.institutfrancais.ro

Crimeea, începutul noului Război Rece

Vladimir Putin a luat Crimeea și s-a angajat într-o confruntare directă cu Vestul pentru că, spre deosebire de UE și SUA, are un obiectiv clar și este deja dispus să accepte riscurile, oricare ar fi acestea. Este și cea mai simplă strategie a unui bătauș de pe stradă, care intimidează trecătorii știind că șansele să se lovească de o opoziție hotărîită sînt mai degrabă reduse.

Putin are un scop în reînstituirea zonei de influență de dincolo de granițele Rusiei, zonă redusă substanțial de avansul UE și NATO. A semnalat acest lucru în 2005, cînd a subliniat că „destrămarea Uniunii Sovietice a fost cea mai mare tragedie geopolitică a secolului XX”. Asta înseamnă că nu se va limita la anexarea

Adrian COCHINO
redactor-șef adjunct realitatea.net

peninsulei de la Marea Neagră.

Anunțul cum că Rusia nu își va muta trupele în estul Ucrainei, dincolo de Crimeea, nu oferă multe garanții. Discursul oficial al Moscovei a fost, în ultimele săptămîni, o colecție de minciuni și manipulări. În orice caz, Rusia are toate motivele să continue politica provocărilor și să pună presiune pe autoritățile de la Kiev, cu scopul de a destabiliza Ucraina, țară divizată, într-o profundă criză

economică, care încearcă să își revină după o revoluție sîngeroasă. O Ucraină slabă, posibil federalizată, așa cum își dorește Rusia, va fi mai ușor de controlat de la Kremlin. Și lucrurile nu se vor opri aici.

Regiunea separatistă transnistreană a cerut la rîndul ei încorporarea în Federația Rusă, trupele rusești sînt pregătite la graniță, spre îngrijorarea NATO și, pe măsură ce momentul semnării Acordului de Asociere UE-Republica Moldova se apropie, ar trebui să ne așteptăm ca tensiunile să se extindă și aici, atît de aproape de granița României.

Prins în propriile probleme, Occidentul nu este dispus, deocamdată, să accepte riscurile confruntării cu Moscova. Sancțiunile au fost simbolice. Interesele economice primează, iar statele europene nu se grăbesc să renunțe la banii sau la gazele care vin din Rusia. În același timp, Vestul mai lasă încă Moscovei posibilitatea de a ieși în mod diplomatic, fără să piardă la capitolul imagine, din criza pe care a generat-o, ceea ce Rusia nu pare însă să își dorească. Dar răspunsul Vestului va trebui să vină.

„Este sfîrșitul real al istoriei - istoria viselor despre o lume guvernată de valori democratice și economia de piață”, scrie, în Gazeta Wyborcza, Adam Michnik, care avertizează că este nevoie de un răspuns puternic pentru stoparea politicii imperiale a lui Putin. Pentru unii, care își văzuseră visele din optimiștii ani '90 spulberate de criza economică sau de imposibilitatea acestei guvernări a valorilor democratice, un sfîrșit se contura deja. Perspectiva unui nou Război Rece este însă cu atît mai sumbră. ■

Titlu:
„Robocop”
Regizor: :
Jose Padilha
An: 2014
Actori: Joel
Kinnaman,
Gary Oldman,
Michael
Keaton
Gen: Acțiune,
Sci-fi

FĂ UN STOP-CADRU

Poliția mecanică în acțiune

de Paul ANDRICI |
paul.andrici@opiniastudenteasca.ro

În 1987, când a apărut primul film din seria „Robocop”, publicul a fost fascinat atât de efectele speciale cât și de scenele de acțiune, care se pretau poveștii. Viitorul este unul sumbru, plin de ticăloși și criminali, iar justiția este depășită de situație. Astfel este creat un justițiar fără emoții, un polițist pe jumătate om, jumătate mașină. Acesta este, pe scurt, originalul „Robocop”.

În 2014 a apărut în cinematografe un *remake* (nr. o reimaginare a unui produs mai vechi) a lui „Robocop”, care încearcă tot în contextul unei lumi corporatiste și plină de ticăloși să transforme un polițist rănit într-un cyborg militar. Alex Murphy, protagonistul, la fel ca în filmul original este un ofițer ce își iubește familia. În urma unui presupus accident ce-i paralyzează tot corpul, el este salvat doar cu ajutorul tehnologiei moderne. Compania Omni-

Corp produce drone și roboți care mențin pacea în țări afectate de războaie, însă poporul american nu dorește ca astfel de forțe de ordine să se plimbe prin cartierele lor. Pentru a le câștiga încrederea, conducerea firmei îl alege pe Murphy drept un prim prototip și mascotă pentru noul proiect de cyborgi polițiști care

Varianta din 2014 a „Robocop” se joacă foarte mult cu probleme moderne ale guvernului american.

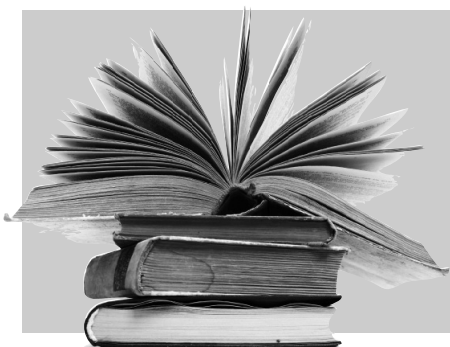
să slujească justiția în Detroit, un oraș plin de corupție.

Spre deosebire de originalul „Robocop”, *remake*-ul se joacă foarte mult cu probleme moderne ale guvernului american, precum relațiile externe și mai nou cu drone, roboți controlați de la distanță. Diferit este și personajul

lui Alex Murphy care în 1987 era prezentat doar ca o mașină a cărui program nu funcționa cum trebuie din cauza emoțiilor umane și a memoriilor păstrate de polițist, deși în mod normal acestea trebuiau să fie șterse. Versiunea din 2014 încă păstrează câteva lucruri, precum faptul că noul corp este mai degrabă o proteză decât o transformare într-un robot. Din păcate, însă, filmul nu folosește această șansă pentru a crea propriul său Robocop, unul care să difere de primul. Pelicula pare să-și amintească deodată că originalul din 1987 era despre un robot ce-și recapătă umanitatea și încearcă s-o imite introducând în poveste o eroare ce-l transformă pe Murphy într-o unealtă care nu gândește asemenea unei persoane.

Remake-ul „Robocop”, pe lângă unele scene de acțiune bine făcute încearcă prea mult să semene cu originalul, deși la început și-a construit o lume diferită, cu alte reguli și conflicte, care nu se potrivesc în povestea filmului „Robocop” din 1987. ■

NAVIGHEAZĂ PE-O PAGINĂ DE CARTE

Titlu: „Egiptul secret”
Autor: Paul Brunton
An: 2014
Editură: Polirom
Gen: Ezoterism,
Istorie antică

Aventuri în curtea Marelui Faraon

de Iulian BÎRZOI |
iulian.birzoi@opiniastudenteasca.ro

Paul Brunton a fost un explorator în adevăratul sens al cuvântului. Călătorind cea mai mare parte a vieții sale, britanicul ajunge într-un final să-și abandoneze cariera de jurnalist și își petrece restul timpului alături de yoghini sau mistici, care i-au oferit numeroase surse de inspirație în scrierile sale. O astfel de carte este „Egiptul secret”, operă apărută în 1936, a cărei reeditare din prezent vine cu completări din notițele post-mortem ale autorului, fotografii vechi, hărți și diagrame explicite.

Chiar dacă unele afirmații precum că piramidele și Sfînxul ar fi fost construite de către imigranți de pe Atlantis pot părea ciudate și greu de crezut, acestea nu trebuie izbite de pământ, ele de fapt reprezentînd o porțiță spre procesul de gândire din perioada respectivă.

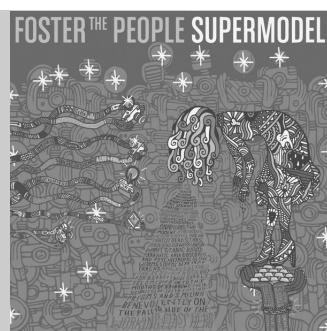
Paginile din „Egiptul secret” pot părea pe alocuri înțesate de spiritualitate și mituri, însă Brunton are grijă ca fiecare capitol să fie bazat doar pe documentare. De aceea, vom regăsi numeroase interviuri cu personalități, în care britanicul încearcă să înțeleagă pe lângă tradiții sau simboluri și tainele religiei musulmane. Un astfel de interviu regăsim în capitolul șase, unde autorul dialoghează cu Tahra Bey, cel mai faimos fakir (călugăr

musulman) al Egiptului. De la acesta află că oamenii sînt ignorați și că de fiecare dată cînd vîd ceva ce nu înțeleg, fie caută cea mai ușoară explicație, fie spun că este vorba de un miracol, cînd de fapt nu e deloc așa. Iar aici, Tahra Bey dă exemplu momentele în care își înfinge ace lungi în falcă sau buze, fără ca mai apoi să-și rămînă semne ori să sîngereze. „Nu-i un truc isteț prin care să mă drogez sau să-mi forțez voința să reziste la durere” ci niște tehnici medicale. Acesta explică faptul că mai întîi creează presiune pe anumiți nervi ai corpului, după care intră singur într-o comă cataleptică.

Cartea pare înțesată de spiritualitate și mituri, însă fiecare capitol este bazat doar pe documentare.

Concluzionînd, volumul lui Paul Brunton nu-i o colecție de mituri și povești egiptene, ci povestea unei aventuri, în care autorul ne provoacă cu multe întrebări privind convingerile, ritualurile și monumentele din Egipt, unele dintre acestea rămînînd un mister chiar și astăzi. ■

ASCULTĂ DE (LA) NOI

Album: „Supermodel”
Artist: Foster the People
An: 2014
Gen: indie pop

Oamenii lui Foster s-au enervat

de Cătălina DOBROVICEANU | c.dobrovicenu@opiniastudenteasca.ro

Cel de-al doilea album al băieților de la „Foster The People” este mai „nervos” și mai „uman”. Cel puțin așa spune Mark Foster, solistul trupei și omul din spatele versurilor și al muzicii, despre „Supermodel”. De fapt, Foster vrea să arate că a înlocuit, în mare parte, trilarile electronice din primul album, lansat în 2011, cu vocile instrumentelor, în special ale chitarelor. Poate nu s-ar fi gândit să facă această schimbare, dacă nu ar fi compus partea muzicală pentru filmul lui Alejandro Monteverde, „Little Boy”, la care a lucrat cu o orchestră formată din 50 de oameni.

Percuția și chitara încep să preia conducerea în studio, dar chiar și așa, ecourile albumului lor de debut nu s-au stins de tot. Cel mai bine se resimt în piesa „Best Friends”, care nu împrumută doar energia melodică a hitului „Pumped Up Kicks”, ci și trucul de a înveli o poveste nu tocmai veselă, într-o copertă colorată. De data aceasta, Foster vorbește despre prietenii care au început să se drogheze și pe care a încercat să-i prindă de mîncă, cu cîțiva pași înaintea prăpastiei. E o combinație neobișnuită între tempoul numai bun pentru ringul de dans și versurile contemplative, deși cele 12 piese au răsunat în studio mai întîi dezbrăcate de cuvinte, învelite doar în note muzicale și portative. Abia mai apoi a primit fiecare cite

o poveste, spusă pe ritmuri de rock alternativ, indie pop sau ecouri psihedelice.

Tot din „Torches”, albumul de debut, trupa a păstrat în buzunar cîteva influențe electro, pe care încearcă să le dilueze cu răgușeala chita-

Percuția și chitara încep să preia conducerea în studio, însă ecourile albumului lor de debut nu s-au stins.

relor. „Pseudologia Fantastica” este exemplul cel mai bun în care, după un minut și jumătate în care vocea lui Foster se amestecă cu bătăi din palme pe fundal și o aglomerare de instrumente, chitara și sintetizatorul se iau la întrecere.

Însă dacă în buzunar au păstrat cîteva rămașițe din primul lor album, în mîncă, Foster are un as. Este vorba despre „Coming of Age”, o piesă care ține loc de confesiune, în care solistul vorbește despre ce au însemnat cei doi ani de turneu pentru omul din spatele scenei. Într-un fel, își cere scuze față de cei pe care i-a lăsat în urmă, prins în vîltoarea succesului. Inclusiv față de sine. ■

Te-ai apucat de gătit însă nu te-ai prins încă cum funcționează

aragazul. De aceea în ultima lună ai mâncat doar supă instant cu apă fierbinte de la robinet și ai cumpărat toate zarzavaturile din piața pentru salată. Partea bună, însă, este că ai scăpat de kilogramele în plus.

Vrei să te îngrași însă nu reușești. Nu de alta, dar te-ai să-

turat să îți tot cumperi haine de la raionul pentru copii. Ca să reușești asta însă va trebui să înlocuiești apa cu sucuri cu zahăr și îți faci abonament la fast food-ul din colț. Poate ar trebui totuși să îți faci și o asigurare de sănătate mai bună.

Tot joci la Bingo de cîteva luni, însă pînă acum nu ai

cîștigat nimic. Cu toate acestea săptămîna aceasta ți-a spus horoscopul că vei lua potul cel mare. Nu știi însă pe ce vei cheltui banii. Ar cam trebui să-ți cumperi ce nu ai avut vreodată. Tractor, șosete și chiloți.

Vrei să te însori, însă pînă acum nu ai găsit nici o

pretendentă pe gustul tău. Ai vrea ca viitoarea soție să aibă mașina, casa, un cont gras în bancă și să fi pozat în Playboy. Pînă acum însă te-au căutat ori bătrînele cu bani, ori fete frumoase dar care se vor întreținute.

Dacă nici săptămîna asta nu ieși din cămin, colegele tale

de cameră s-au hotărît să te bage într-un sac și să te ducă în mijlocul parcului. La cît de comodă ești, vei dormi vreo două zile pe o bancă pînă să te întorci în cameră. De mîncare nu ai nevoie pentru că te-ai hotărît deja să ții post negru.

De cum a dat căldura ai început să mergi la agățat pe Copou. Partea

urită este însă că ai început să fii dependent de spart semințe, saluți pe toată lumea cu „bună gagică, ce faci” și ai învățat tot repertoriul lui Guță și Salam. Dar nu ți-ai cumpărat, pînă acum, nici un tricou mulat și cu sclipici.

PRIMUL RĂCNET

de **Paul ANDRICI** |
paul.andrici@opiniastudenteasca.ro

Internetul gratuit, necenzurat, potrivit Organizației Națiunilor Unite este un drept uman, la care toți au acces și la care toată lumea are dreptul de a-l folosi. În unele țări, însă, a căror conducere sau regim nu sînt acceptate de populația statului, încă se încearcă limitarea navigării pe web prin blocarea accesului la anumite pagini.

Joi, 20 martie, Recep Tayyip Erdogan, prim ministrul Turciei, a interzis accesul la platforma de socializare Twitter cetățenilor din țara sa, pe motiv că „este folosită pentru a transmite informații false”. Nu a durat mult pentru ca diferite grupări să protesteze acțiunea guvernului, una din ele fiind „Turkish Youth Union”, a cărei membri au ieșit vineri cu bannere și pancarte pe străzile din Ankara pentru a-și cere înapoi dreptul de a comunica pe Twitter. Utilizatorii turci de Internet au folosit și alte metode pentru a critica încercarea prim ministrului de „a eradica platforma”, după cum a declarat acesta, prin mesaje text, conexi-

Pasările nu mai zboară în țările calde

Tinerii turci au protestat pentru acces la rețeaua de socializare Twitter.

uni la internet DSN sau a browserului Tor, prin care pot accesa Undernetul. Astfel, aproximativ un milion de tweets (postări pe Twitter) au fost publicate pe 21 martie doar de către turci și 7.3 milioane pînă a doua zi, ceea ce înseamnă că în 48 de ore, pe platforma de socializare s-au postat 17 mii de mesaje pe minut.

Turcia nu este prima țară în care platformele de socializare sînt considerate de conducerea statului drept o unealtă pentru transmiterea de „informații false”. Pînă în 2011, Tunisia avea o politică prin care cenzura anumite pagini de pe Internet și bloca accesul utilizatorilor la Facebook sau Youtube. Pînă atunci, președintele Zine El Abidine Ben Ali a interzis accesul la paginile contracandidaților săi și a diferitelor grupări care organizau mișcări politice.

Tot în 2011, în Egipt a fost blocat accesul la

site-uri precum Hotmail, Google, Twitter, dar și comunicarea prin telefoane mobile. Ambele țări au făcut parte din seria de proteste ce au pornit în diferite state ale Orientului Mijlociu și Africa de Nord, manifestări care au fost denumite „Primăvara arabă” și-n urma căreia diferite regimuri politice au fost abolite. Printre care și cea a Tunisiei și Egiptului.

Interzicerea Twitterului în Turcia coincide cu o conferință Ted Talks din Vancouver, în care a fost invitat Edward Snowden, fostul analist CIA care a dezvăluit pe Internet proiecte guvernamentale. Acesta a vorbit despre libertatea Internetului punând în discuție drepturile cetățenilor, dar și călătorească cu trenul fără să-și facă griji că cineva îi urmărește sau le limitează acțiunile”. ■

SCOR LA PAUZĂ

Canini cariați la Federație

de **Iulian BÎRZOI** |
iulian.birzoi@opiniastudenteasca.ro

4 martie nu a fost o zi neagră doar pentru o parte din suporterii sau fotbaliștii români ai căror patroni au intrat la zdup, ci și pentru Gheorghe Hagi. Fostul căpitan al generației de aur a fost primul care a semnat petiția de grațiere a celui care-i dădea pase de gol la Națională, Gică Popescu, argumentînd despre acesta că nu merită să stea la închisoare.

În mod amuzant, primul „gică contra” care s-a afișat în public împotriva petiției este cel care a beneficiat cel mai mult de pe seama condamnării.

Altfel spus, cu o zi înainte de ziua alegerilor pentru președinția FRF (Federația Română de Fotbal), candidatul cu cele mai multe șanse, Gică Popescu, ieșea din cursă din cauza deciziei judecătorești. Aici intră în rol Răzvan Burleanu, înlocuitorul lui Mircea Sandu, care, decis să schimbe imaginea fotbalului românesc, declara că „nu voi semna acea petiție”.

Astfel, joia trecută, s-au aprins niște scînteii cînd Hagi își apăra fostul coleg de echipă și răspundea afirmației lui Burleanu care spunea că în fotbalul românesc, revo-

luția a venit după 24 de ani.

Totuși, nici Burleanu nu este prea curat. În urma unor anchete realizate de către RISE Project, reiese acesta s-a folosit de funcția de președinte a FMR (Federației de Minifotbal din România) pe care o avea, pentru a face loc afacerilor personale deținute în domeniul bazelor sale sportive.

Firma sa, Lider Sport, are în concesiune două terenuri primite de la primăriile din Onești și Ploiești, acestea fiind convinse să le scoată la licitație datorită lobby-ului făcut în numele FMR de către Burleanu. Astfel, acesta s-a prezentat la ambele licitații cu firma personală, unde a câștigat concursul de oferte după ce a licitat prețul minim.

E de lăudat poziția pe care noul președinte FRF a luat-o față de pensia uriașă pe care Mircea Sandu ar fi urmat să o primească, totuși, în fața „bunului mers al societății” cred că mai avem de așteptat o generație de aur. ■

MAI PLAȚI CA ECRANUL

Sentimente cibernetice

de **Ana Maria BUCUR** |
ana.bucur94@yahoo.com

Omniprezentă, tehnologia a devenit parte din om, la propriu. La asta face aluzie replica omului de știință din serialul „Intelligence”. „Tehnologia nu este revoluționară este evoluționistă”. Comprimată în scene, relația om-computer stă la baza producției. Avînd debutul pe 7 ianuarie în Statele Unite pe canalul CBS, serialul prezintă viața unui erou național a cărui mutație genetică rară a permis implantarea unui microcip în creier.

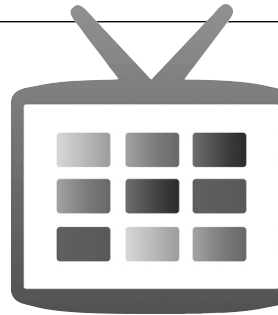
Cele 11 episoade reamintesc că armele puternice care cad în mîinile cui nu trebuie devin Armagedon, de aceea cea mai mare companie de tehnologie, Cybercom, se luptă să țină proiectul secret. Mafia chinezească dorește formarea unei armate, a unei noi generații de oameni-computeri și reușește să reproducă microcipul. Cybercom conectează un om la rețeaua globală de informații, WI-FI și la sateliți printr-un cip. Protagonistul, Gabriel accesează cu ușurință dosarele secrete FBI și CIA și poate chiar să controleze sistemele de securitate. Pentru conducerea țării el este „Mecanismul”, dar pentru cei cu care lucrează este o persoană importantă care are nevoie

de susținere permanentă. Una din marile probleme ale sale nu reprezintă doar faptul că este privit ca un robot, ci și virușii cibernetici care îi pun viața în pericol. Din cauza cipului perceput de organism ca al șaselea simț, agentul poate suferi oricînd o pierdere a celorlalte cinci simțuri.

Lupta dintre om și tehnologie este prezentă în fiecare episod. De aceea, ca și soldatul universal, agentul are impresia de multe ori că nu cipul e cel care cedează și că începe să-și piardă umanitatea.

De-a lungul episoadelor nu sînt prezente gadgeturi tipice spionajului, accentul punîndu-se pe Gabriel și pe competența lui de a lucra cu cipul. Însă bombele de mici dimensiuni care pot fi înghițite și nedetectabile pentru că sunt acoperite cu miere reprezintă una dintre cele mai interesante idei.

Prin crearea acestui serial sau a ideii care evidențiază evoluția relației dintre om și tehnologie, producătorul Michael Seitzman este asemenea lui Jules Verne. La fel ca submarinul care era considerat la început obiect ficțional, microcipul ar putea cea mai mare armă în timpul unui viitor război. ■

DE LA CENTRU

Alcoolul dăunează grav sănătății

Mă strînge casca de mor. Mă dor mușchii de la mîini, mă ustură vîrfurile degetelor de la picioare și îmi vine să vomit de fiecare dată cînd mă ridic din pat. Văd cam la un metru de mine un pahar pe jumătate cu votcă, dacă aș lua măcar două guri, mi-aș reveni instantaneu. Dar nu pot ajunge la el, cînd dau să-l apuc îmi troznesc falangele și un junghi îmi traversează tot corpul.

Am băut mult aseară, mai mult decît ieri, mai mult decît alaltăieri, de fapt mai mult decît oricînd în viața mea. Am început cu votcă, am continuat cu bere, apoi am amestecat cu vin. Spre dimineață am mai luat niște votcă, dar mi s-a rupt filmul. Mi-am revenit habar n-am după cît timp și am golit ce mai era în sticlă. Am adormit și m-am trezit din nou.

Mă strînge casca de mor și mă dor mușchii de la mîini. Îmi vine să plîng și îmi vine să vomit de fiecare dată cînd mă ridic din pat. De ce-aș face totuși oricare dintre chestiile astea, de ce-aș plînge și de ce m-aș ridica din pat? Nu am nici un motiv, de cînd a plecat ea nu mai am nici un motiv.

Iubita mea, minunata mea iubită, m-a părăsit. Femeia pe care o știam pe de rost, femeia pe care am adulat-o pînă la inconștiență cu trupul ei osos, dar veritabil, cu sîinii ei mici și puternici, cu sexul ei umed și dulce, cu picioarele ei frumoase de copilă, cu buzele ei pe care le-aș fi strîns între ale mele o

Răzvan Chirută
reporter „România Liberă”

eternitate și încă puțin, femeia asta m-a părăsit.

A apărut într-o dimineață, îmbrăcată cu tricoul ăla care-i scoate în evidență sfîrcurile doar atît cît să disperi de plăcere, a intrat în dormitor și plîngînd mi-a spus că s-a terminat. Că vrea, că trebuie să plece, că nu mai e cale de întors, că mă va iubi în continuare, nu încape vorbă, dar numai ca pe-un bun prieten. M-a sărutat pe frunte, sărutul ei cald-rece, apoi m-a părăsit.

Mă strînge casca de mor. Mă dor mușchii de la mîini, mă ustură vîrfurile degetelor de la picioare și îmi vine să vomit de fiecare dată cînd mă ridic din pat.

Văd cam la un metru de mine paharul pe jumătate cu votcă. Trebuie să iau măcar două guri. Trebuie să-mi revin. Trebuie să scap de cadavru. ■

Au trecut zile-nregi de cînd n-ai dat o raită printr-un supermarket și nu doar că ai rămas cu frigiderul gol, dar nici de cînd ai spart trei căni și toate farfuriile în cheful grecesc de aseară, ai ajuns să folosești capacele de la oale ca să mănînci piureul și fasolea bătută trimisă de părinți.

Totuși de vreo două zile te mănîncă palma stîngă și de aceea l-ai convins pe prietenul tău să te învețe cum se pun bilete la pariuri sportive. Nu ți-ai dat seama că mai trebuie să înveți și totul despre echipele de fotbal.

Te-ai săturat de muncă și de aceea ai cam vrea un concediu plătit de la serviciu. Asta însă fără a avea vreo problemă de sănătate. Cum nu sînt șanse să se îndeplinească, începi să ieși în considerare și un concediu maternal. Mai ai nevoie doar de un tată. Așa faci rost și de pensie alimentară.

Ai rămas fără haine de vară și ar cam fi timpul să ieși la cumpărături. Cu toate acestea urăști să colinzi magazinele așa că vrei să îți cauți o sosie care să fie dispusă să facă asta în locul tău. Dar n-ai bani și pentru haine și pentru a plăti copia ta, așa că tot mama va fi cea care va face achizițiile.

Te-ai hotărît să mergi la biserică, însă nu pentru că ai devenit deodată o persoană religioasă, ci vrei să-ți cauți jumătatea. Acum îți dorești să găsești un absolvent de seminar, înalt, frumos și cu mustăcioară. Numai că nu ți-a spus nimeni de afinitatea teologilor pentru alcool.

Cît timp a fost frig ai stat în casă și ai mîncat. Acum s-au cam adunat kilograme în plus și ar cam fi timpul să ieși la mișcare. Cîteva meciuri de fotbal cu băieții ar veni numai bine pentru a ajunge din nou la silueta pierdută. Dacă pierzi poți oricînd să-ți îneci amarul cu cîteva beri.

Lupte de stradă cu sînge și vaselină

„Poc” și „piu” cu boxeorii români.

Se spune că boxul este sportul străzii. Trebuie să stai față în față cu adversarul și să fii mai flămînd de victorie decît acesta. Asta au avut de demonstrat tinerii care au participat săptămîna trecută la Cupa României la Box la seniori, disputată la Sala Polivalentă din Iași. Vineri, 21 martie, 71 de pugiliști și-au încleștat pumnii pentru titlul categoriei de greutate de la care fac parte. Printre ei, au mai fost prezenți Leonard Doroftei, Francisc Vaștag, precum și alte nume ale boxului românesc.

Pugiliștii au venit din toată România.

de **Iulian BÎRZOI** | iulian.birzoi@opiniastudenteasca.ro

De cum intri în arena Sălii Polivalente din Iași, un miros de spital se joacă cu simțurile tale. De asemenea, o targă și un sarcofag din metal cu un plus roșu în mijloc ne reamintesc că nu sîntem la un meci de volei feminin, ci la o finală de box. Am venit să vedem sînge, și nu o să plecăm acasă pînă ce nu avem un campion...sau mai mulți, în funcție de categorie. Lăsînd „grii” pentru sfîrșitul serii, în primul meci se urcă pentru finala de la 46 de kilograme doi tineri care se măsoară din priviri precum doi diini de luptă. „Ăla albastru e mai bun pentru că-i din Reșița. Ăla în roșu e pămînt că m-am luptat și eu cu el acum un an și l-am bătut. Eu dacă mă enervez și cobor acolo jos, îi rup capu” le spune un băiat din spatele meu prietenilor săi. În număr de cinci, acești spectatori au

venit mai degrabă la o băută de la colțul blocului dacă e să te iei după pungile de hîrtie în care au cîte o doză de bere și semințele pe care le sparg mai rapid decît jocul de picioare al boxeurilor. Totuși, previziunea tînărului nu se adevărește, iar în mai puțin de 40 de secunde băiatul din colțul roșu prinde o directă care-l lasă pe tînărul din Reșița lat la pămînt. K.O.!

Un croșeu la pateu

Uitîndu-mă în stînga și dreapta, pe lîngă tineri, a venit și un grup de moșuleți care uită de orice formă de artrită atunci cînd țipă la cei din ring încercînd să-i învețe o lovitură nouă. Pe lîngă ei, puțin mai jos de mine, sînt prezenți și un grup de tătici împreună cu fii lor de-o șchioapă. Unul dintre ei, as-

cuns strategic după genunchiul lui taică-său se bate și el cu adversarul din ring. „Dăi, dăi,dăi! Poc, poc, poc!”. De data asta a cîștigat la puncte. În cea de-a treia finală, trecem de la „poc” la „piu” căci cei doi sportivi se urmăresc în ring într-o coregrafie aproape perfectă, așteptînd ca celălalt să facă o greșală. Iar cînd în sfîrșit se întîmplă, cei doi sportivi se lovesc fără milă cap în cap precum doi țapi, își sparg amîndoi țeasta și pătează corzile de sînge. „Ce se întîmplă? De ce nu se mai bat?” „I-a chemat doctoru la colț să-i șteargă, să-i dea cu puțină vaselină ca să le treacă și apoi se bat iarăși” răspunde tatăș grijuliu. Dar doar pentru două minute, căci meciul este oprit din cauza sîngerării care nu vrea să se oprească, sportivul roșu fiind declarat cîștigător la puncte.

Odată ce înaintăm în categoriile

de greutate, tatuajele devin din ce în ce mai frecvente, iar publicul tot mai fanatic. „Uăi, dăi la pateu, nu-l lăsa!” țipă pînă în celălalt capăt al sălii un tînăr care pare să-i dea niște croșee tavanului din încăperea. Probabil la fel de intens trăiesc și antenorii, care aflați în colțul sportivilor simulează și ei lupta, se feresc de loviturile inamice, parează și contraatacă cînd e cazul.

Într-unul dintre cel mai spectaculoase meciuri, cei doi pugiliști nu se tem să atace sau să se rănească, unu dintre ei avînd nevoie la un moment dat de niște „vaselină”. Însă chiar și așa, a continuat și a împărțit lovituri cu adversarul, în timp ce sala s-a împărțit în două ta-

bere. Și anume cei care țin cu boxeurul însîngerat și cei care țin cu pugilistul care dă mai mulți pumni. Nu durează mult, totul transformându-se în haos. „Ce-ai zis ba, hai Dinamo? Tu chiar vrei să ne supărăm?” Iar odată cu ultima repriză, și cei doi tineri par să-și ardă toate rezervele de energie. Sportivul roșu prinde un baraj de lovituri, barate însă de adversar, care reușește să prindă cîteva lovituri curate. De aceea, decizia finală nu a surprins pe nimeni, însîngeratul fiind declarat cîștigător. Iar la final, chiar dacă nu am fost de acord cu fiecare decizie a arbitrilor, măcar am învățat de la boxeori cum să dăm „la pateu”. ■

O ZINĂ ÎNTRE CLOVNI

Acrobații și iluzionism pe dansuri țigănești

de **Paul ANDRICI** | paul.andrici@opiniastudenteasca.com

Clovni, magicieni și acrobați și-au dat întîlnire vineri seara, 21 martie, din Casa de Cultură a Studenților, dar nu într-un spectacol de circ cu numere de magie și alte trucuri, ci într-un concert al Loredanei Groza. În sală s-a adunat un public din toate generațiile, de la bunici cu nepoți pînă la copii cu verișori mai mici și fiecare a găsit în show-ul plin de nuanțe și efecte ceva ce să aplaude îndelungat. Interpreta s-a prezentat celor prezenți cu o plecăciune și a ținut să le reamintească de ultima dată cînd a fost în Iași. „Atunci am dat foc la artificii, dar sper că în această seară să reușim același lucru doar cu lumini și mult zgomot”.

Apare prima dată pe scenă sub un văl purpuriu, cei ascunde, de fapt, una din numeroasele costumații pe care le va purta pe durata întregului concert. Acestea vor varia de la lenjerii cu scilipici, pînă la rochii stufoase sau atît de lungi că ocupă un sfert din scenă. Una dintre melodii este un duet cu un artist îmbrăcat într-un halat roșu și Loredana costumată în ceva asemănător, însă avînd o aură mult mai divină.

Pe la mijlocul melodiei, interpreta este ridicată în aer de parcă ar levita de pe un tron de lemn. Imaginea de zeiță orientală pe care a creat-o imediat se risipește și cîntăreața se transformă într-o țigancă roșcată, în straie cu modele viu colorate și o fustă neagră. În jurul ei apar trei băieți ce imită mișcările de dans a Loredanei, iar

partnerul ei de duet continuă să cînte pentru „țigani” de lîngă el.

Clovni știu să zboare

Concertul este înlocuit cîteva minute cu un număr de iluzionism a lui Johannes, care ridică în aer diferite obiect și persoane, pe care le mișcă dintr-o parte în alta a scenei. Unii dintre spectatori încearcă să-i descopere secretele magicianului folosind puterea tehnologiei, făcînd poze cu blițul sau apropiînd imaginea ca să afle cum de zboară o mobilă. N-au reușit, dar măcar l-au prins pe piticul în costum de clovn jonglînd prin cerurile de metal a unui om de peste doi metri îmbrăcat la costum și cravată. Măcar atît.

După numărul de iluzionism, Loredana iese din culise într-o altă costumație, însă de această dată în ceva ce seamănă cu o zină albastră. Adulții par puțin bîlbăjiți de cîntăreață, dar copii, pe de altă parte o strigă întruna pe interpretă și încearcă să-i atragă atenția cu fluturări din palme. Ea îi vede și le răspunde anunțînd în același timp și numele următoarei piese, dintr-o colaborare cu Carla's Dreams, „Să crezi în lumea ta”, pe care cei doi au cîntat-o prima dată prin decembrie. Dar cum basarabeanul mascat nu e pe scenă, o ascultăm doar pe Loredana cîntînd pe un ton vesel și energic versurile piesei, la finalul căreia se retrage înapoi în culise și fiecare o așteptăm cu nerăbdare ca să vedem în ce alte veșminte se acoperă. Poate o Marilyn Monroe în port popular românesc? ■

PUNCTUL PE VIP

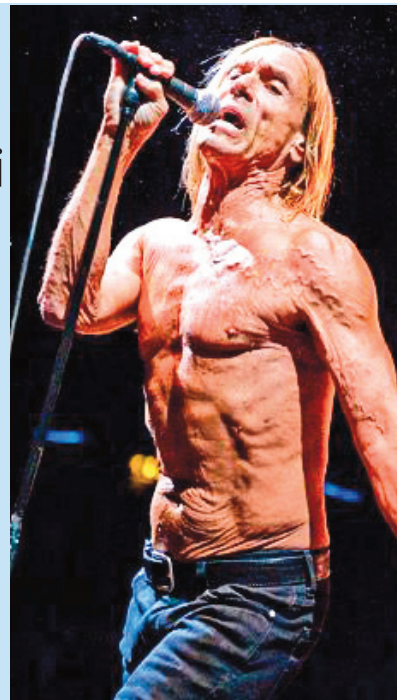
Desert pentru rechini pofticioși

de **Cătălina DOBROVICEANU** | c.dobrovicesanu@opiniastudenteasca.ro

De cele mai multe ori, cînd îmbătrînesc, oamenii se gîndesc la tihnă și liniște. Asta dacă nu sînt staruri rock și nu se numesc Iggy Pop, care a spus de curînd că nu l-ar deranja să fie mîncat de un rechin. Cîntărețul de 66 de ani vede pensionarea altfel. Nici nu vrea să se imagineze la 90 de ani, îngrijit de asistente medicale, așa că ideea unei morți violente i se pare una mult mai pe gustul său. „Am o casă de vacanță, în Insulele Cayman, așa că atunci cînd înot mă gîndesc că un atac al rechinilor ar rezolva multe probleme”, crede Iggy Pop.

Mărturisirea cîntărețului vine la puțin timp după ce toboșarul trupei The Stooges, al cărei membru a fost, a murit. Culmea, după ce s-a reîntors în formație ca să înregistreze albumul „Ready to Die” (n.r.: Pregătit pentru moarte).

De-a lungul timpului și Iggy Pop a trecut destul de aproape pe lîngă lama coasei. Se știe că el este printre primii cîntăreți care au plonjat în mulțime în timpul concertelor, de multe ori accidentîndu-se. Cel mai recent astfel de incident a avut loc la Carnegie Hall, în New York, în 2010, cînd Iggy a ajuns de pe scenă pe podea, în mijlocul publicului și de-acolo la spital. Deși ar fi trebuit să-i iasă figura, atunci spectatorii l-au cam lăsat de izbeliște. „Chiar dacă unii au ridicat mîinile în aer ca să îl

Unde e cel mai apropiat tren?

prindă, cei din față s-au dat fiecare într-o parte, ca Marea Roșie și l-au lăsat să cadă. Nu așa se face!”, povestea cineva din public.

Nici în Barcelona nu i-a mers prea bine cînd a sărit de la trei metri și s-a ciocnit, cap în cap, cu un fan, ajungînd amîndoi la spital. În cele din urmă și-a luat gîndul de la astfel de cascadorii, însă tot nu s-a cumințit în totalitate. Poate dezbrăcatul pe scenă, înjuratul publicului și tăvălitul prin unt de arahide nu i-au pus în pericol sănătatea, însă rostogolirea pe cioburi de sticlă nu e tocmai cea mai sigură cale de a atrage atenția. Pînă acum, se pare că Iggy Pop a avut mai multe vieți decît o pisică. Ori coasa încă nu e destul de ascuțită pentru el, ori îi este scris ca bătrînețea să-l cumințească. ■